

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVIII
MAI — IUNIE 1970

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

23 August 1970	.D. Popa
Epopoea din Mai 1970	.D. Popa
Despre cărțile Bibliei	.V. Laszlo
Duhul Sfânt	.C. Alexe
Bucuria vieții	.E. Grigoraș
O jertfă vie	.T. Niculescu
Amurg (versuri)	.Elena Prisecaru
Nemulțumirea — invidia — mindria	.C. Adv.
Părtășie cu Domnul Isus	.I. M. Iorga
Isus ne aparține	.V. Florescu
Mintuiți prin Hristos	.D. Ghircoiaș
Căința fiului risipitor (versuri)	.Ioan Bătrîna
Felul vostru de vorbire	.I. Ghircoiaș
Zori de zi (versuri)	.P. V. Cazan

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația: București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

O ZI

M
I
N
U
N
A
T
Ă

Cu fiecare an ce trece, cu
fiecare primăvară ce vine,
ziua de 1 Mai se îmbracă de
fiecare dată în straie mult mai
mîndre, mai strălucitoare.

Această zi de 1 Mai a anu-
lui 1970 își are însemnătate și
prin aceea că este prima din
noul pătrar de veac al erei ce-
lei noi în țara noastră.

Ca totdeauna, premergătoare
marei zile a eliberării ce în-
seamnă 23 August, această pri-
mă zi din Mai vine, cu pros-
pețimea primăverii în care se
găsește, să aducă pe tot în-
tinsul de glie românească, vo-
ioșie, cînt și bucurie.

Și această însuflețire ce o
aduce, această mireasmă de
viață ce o împrăștie, este o
împimăvărare ce se resimte
pretutindeni, dînd îmbold pen-
tru atingerea celor mai înalte
culmi a tot ce este bine, fru-
mos și progres.

În buchetul de minunate
flori, ce ziua de 1 Mai îl strîn-
ge, e atîta felurime de nuanțe
de culori și parfumuri alese,
înfățișînd varietatea înmires-
mată a vieții ce se desfășoară
pe tot întinsul țării cu atîta
vigoare.

V. FLORESCU

Ca demni urmași ai celor ce
croiră acestui pămînt românesc
un drum luminos, fiecare îns
ce-l calcă este mîndru de moș-
tenirea primită, mînat fiind în
fiecare clipă de dorința de a face
să strălucească tot mai lumi-
noasă și mai feeric minunata
faclă a progresului ce an de
an ziua de 1 Mai ne-o înmîină
ca o ștafetă de purtat în scur-
gerea vremii.

Și cîtă mulțime de fii și fiice
ale acestei țări fac cîinste nu-
melui românesc în locurile lor
de muncă, fiecare făcînd din
aceasta o izbîndă, contribuind
la propășirea generală!

Și cît de mulți sînt și cei
care în foruri înalte din felu-

rite colțuri de lume dau chip
gîndirii românești prin contri-
buții pe tărîmul științei, cul-
turii și economiei lumii, adu-
cîndu-și aportul valoros la bi-
nele și fericirea omenirii, a-
port ce reflectă luminarea de
cale pe care pășește țara noas-
tră!

Ziua de 1 Mai, simbolul
muncii, progresului și buneii
stări, are în zilele frumoase pe
care le trăim acum, o semni-
ficație nespus de mare.

Ziua de 1 Mai este facla lu-
minătoare de drum, inspira-
toare de înfăptuiri din cele mai
alese și de curaj în a îndrăzni
întro înfăptuirea celor mai cu-
tezătoare inițiative.

Ziua de 1 Mai este forța ce
strînge laolaltă întreaga suflare
românească, într-o singură și
măreață năzuință de a face
din acest pămînt pe care stră-
bunii ni l-au încredințat să-l
păstrăm în hotarele lui, o fală
a graiului, gîndirii și vigoarei
românești.

Și cînd an de an ziua de
1 Mai apare, sărbătoarea ce o
prilejuiește ne cuprinde pe
toți, fiecare din noi avînd con-
tribuția sa la sărbătorirea ei.

Să facem în fiecare an tot mai
frumoasă ziua de 1 Mai!

RESPONSABILITATEA NUMELUI CE-L PURTĂM

„Frumoasă ca luna, curată ca soarele“... asemenea unei „oști sub steagurile lor“ (Cint. Cint. 6, 10). Această frumoasă frază descriptivă a fost totdeauna aplicată bisericii lui Dumnezeu, „asupra căreia Domnul Hristos își îndreaptă suprema Sa atenție“.

Scriitorii Sfințelor Scripturi au folosit cele mai frumoase adjective și cele mai sensibile comparații umane, atunci când se referea la biserică. Ea — biserică, — este asemănată unei clădiri „fiind zidită pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine înche-gată, crește ca să fie un templu sfânt în Dom-nul. Și prin El și voi sînțiți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Du-hul“. Efes. 2, 20—22. Biserica mai este asemă-nată cu un stîlp puternic. „Biserica Dumne-zeului celui viu, stîlpul și temelia adevărului“. 1 Tim. 3, 15.

Biserica este reprezentată ca o femeie, fru-moasă și curată, căci „v-am logodit cu un băr-bat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată“. 2 Cor. 11, 2. Legătura Domnului Hristos cu biserică Sa este reprezen-tată prin legătura căsătoriei, intimă și armo-nioasă: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserică și S-a dat pe Sine pentru ea“. Efes. 5, 25.

Dumnezeu a dat bisericii Sale o lucrare plină de responsabilitate. Biserica trebuie să prezinte lumii caracterul cel drept și iubitor al lui Dumnezeu. Ea este depozitara adevărilor pre-țioase ale cerului. Ea trebuie să pregătească pe credincioșii săi pentru a fi transformați și luați la cer, și de a milita pentru pacea și iubirea între oameni, pentru îndepărtarea pă-catului din viața fiilor credinței.

„În decursul veacurilor, biserică lui Dumne-zeu a fost ca o cetate așezată pe un munte. Din veac în veac, prin generații succesive doc-trina cea adevărată a cerului a fost desfășurată în cuprinsul granițelor ei. Slabă și plină de defecte, așa cum poate apărea, biserică este ob-iectul asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă într-un sens deosebit — suprema Sa atenție“.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a moștenit adevărurile veșnice incredințate de Dumnezeu poporului Său. Ea este continuarea bisericii întemeiată de Domnul Hristos, a cărei membri se străduiesc să „țină poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17.

Ne numim Adventiști de Ziua a Șaptea. Ce însemnează oare acest nume? Cum a fost ales și de către cine? Ce implică el? Un nume este un fapt important. Orice în lume are un nume — națiuni, instituții, persoane, cauze, etc.

Dumnezeu are un nume: „Eu sînt Domnul: (Yahveh) acesta este Numele Meu“. Isa. 42, 8). Iudeii aveau un deosebit respect și stimă pen-tru „acest glorios și temut nume“. Deut. 28,58. Domnul Isus a primit un nume chiar mai în-a-nte de a fi născut: „Și-i vor pune numele Isus... Căci El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale... Îl vor numi Emanuel, care în-scimnează Dumnezeu cu noi“ Mat. 1, 21, 23. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat numele, care este mai presus de orice nume“. Filip. 2, 9.

„În Antiohia ucenicii au primit pentru pri-ma dată numele de creștini. Acest nume le-a fost dat, pentru că Hristos era principala temă a predicării lor, a învățăturii și a conversației lor... Dumnezeu a fost Cel ce le-a inspirat nu-mele de creștini. Acesta este un nume dat tutu-ror celor ce se alătură lui Hristos“.

Istoria numelui Bisericii noastre este o istorie emoționantă și arată spre o conducere divină în alegerea lui.

Printre primii credincioși Adventiști era — cum e natural — mult zel, sinceritate, dar re-sursele materiale erau limitate. „Numărul nos-tru creștea din ce în ce mai mult... La început, ne adunam pentru a ne ruga și prezenta ade-vărul unde era posibil“.

„Odată cu creșterea numărului membrilor noștri, era evident că fără o formă de organi-zare se va da loc la o mare confuzie, iar lucra-re nu va putea fi dusă mai departe cu succes“.

În luna Septembrie a anului 1860 a avut loc o adunare spre a se discuta problema organiza-ției. Pe agendă figura de asemenea și găsirea unui nume pentru denomi-națiunea noastră. Au existat diferite sugestii, multe din ele favori-zînd numele „Biserica lui Dumnezeu“. Alții doreau un nume care să exprime în mod clar principiile noastre doctrinale. Numele „Adven-tiști de Ziua a Șaptea“ a fost atunci sugerat,

și el a fost votat. Numai un singur delegat a votat împotriva acestei propuneri, dar mai târziu și acesta și-a schimbat atitudinea.

Ellen G. White a susținut alegerea acestui nume spunând: „Nici un nume pe care l-am fi putut alege nu ar fi fost mai potrivit ca acesta care se potrivește cu mărturisirea noastră de credință, exprimă credința noastră și face din noi un popor deosebit. Numele Adventist de Ziua a Șaptea poartă cu sine în mod deschis caracteristica credinței noastre.

Timpul a dovedit înțelepciunea și călăuzirea divină în această alegere. Numele nostru a fost, este și va fi totdeauna potrivit și important. Inspirând celui credincios, soluții pentru problemele lui spirituale — amintindu-ne de „fericita noastră nădejde”, pentru care „toată firea suspină și suferă durerile nașterii”. Rom. 8,22.

Unele nume cunoscute destul de bine, sînt identificate imediat cu privilegiul nobiliare sau bogăție. Dar noi — Adventiștii de Ziua a Șaptea — sîntem destul de binecuvîntați. Apostolul Iacob spune că... creștinii sînt „bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc”. Iacob 2, 5. Da, noi sîntem moștenitori ai celei mai neobișnuite făgăduințe făcute vreodată credinciosului. Domnul Hristos spune: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi”. Ioan 14, 3.

Numele „Adventist” ne face custozii ai acestei binecuvîntate nădejdi, moștenire prețioasă a tuturor oamenilor credinței din toate veacurile. Sîntem moștenitori cu Enoh care declară: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 14); moștenitori cu Abraham, care „aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Ebr. 11, 10); moștenitori cu Iov, care în mijlocul experienței lui declară: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt”. (Iov 19, 25—26); moștenitori cu David care afirma: „Da, Domnul va zidi iarăși Sionul și se va arăta în slava Sa” (Ps. 102, 16); moștenitori cu Daniel, care a spus lui Nebucadnetar: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție” (Dan. 2, 44); moștenitori cu Isaia care profetiza în numele lui Dumnezeu: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pămînt nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în mîntă” (Isa. 65, 17); moștenitori cu Zaharia care vestea: „Și Domnul va fi împărat peste tot pămîntul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume” (Zah. 14, 9); moștenitori împreună cu Petru (2 Petru 3, 10); moștenitori cu marele apostol al neamurilor Pavel care enunța doctrina de „a întâmpina pe Domnul în văzduh”; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4, 17); moștenitori cu Ioan, apostolul iubirii, care în timp ce se găsea pe insula Patmos auzi făgăduința: „Da, Eu vin”... (Apoc. 22, 20).

Noi sîntem moștenitori ai acestei explicite doctrine menționată în toate cărțile Sfințelor Scripturi, cu excepția a patru cărți din Noul Testament; învățătura prezentată după unii cercetători — la fiecare al 30-lea verset al Bibliei și despre care se fac 318 referiri în cele 216 capitole ale Noului Testament.

Numele nostru denotă o deplină cunoaștere a acestei speranțe. Pe lângă cunoștința însă, numele nostru comportă și o mare responsabilitate.

Totdeauna cînd vorbim cu cineva despre numele bisericii noastre și după explicarea însemnătății cuvîntului „Adventist”, în mod natural apare întrebarea „ce însemnează de ziua a șaptea?” Numele nostru denominațional ne dă ocazia să mergem înapoi la zoriile istoriei acestui pămînt cînd „au fost sfîrșite cerurile și pămîntul și toată oștirea lor... Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. Gen. 2, 1, 3,

Numele nostru denominațional ne duce la majestuoasa întîlnire de la Sinai, cînd Dumnezeu a dat lui Moise poruncile Lui.

Numele nostru ne duce în Nazaret, unde Domnul Isus „după obiceiul Său, în ziua Săbătului, a intrat în sinagogă, S-a sculat să citească” Luca 4, 16. El ne duce înapoi în acea sumbră Vinere a crucificării Domnului cînd Maria, mama Domnului Isus, s-a odihnit în ziua Săbătului „după lege”. Cap. 23, 56. Ne duce în Tesalonice, unde Pavel „după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi”. Fapte 17, 2.

Numele nostru ne duce înapoi la experiența celui ce a fost printre primii Adventiști, Iosif Bates, care în studiile sale personale a redescoperit în Scripturi — spre uimirea sa — sfințenia zilei de Sabat.

Și în final, numele nostru ne transportă cu anticipație în locul glorios al locuirii cu Dumnezeu, în căminul celor răscumpărați, unde „în fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea — zice Domnul”. Isa. 66, 23.

Numele nostru ne face păzitori ai zilei Domnului, căci atîta cît ne putem aminti ca fiind datorii și privilegiul nostru, noi sîntem chemați a „drege spărturile”, Isa. 58, 13, 14. Onorînd ziua cea sfîntă a Domnului, ne reamintim că ea este „un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sînt Domnul, Dumnezeuul vostru”. Ezech. 20, 20.

Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt păstrătorii numelui celui sfînt al lui Dumnezeu și ai adevărului Său. Sîntem biserica Sa. Avem responsabilitatea și privilegiul de a reprezenta caracterul Său în viața noastră zilnică, de a fi vrednici de Numele Său și de chemarea timpului și a zilelor pe care le trăim din mila Sa.

C. ADV.

Neprihănirea mea

și neprihănirea Lui

C. CHIORĂSCU

Si să fiu găsit în El, nu avind o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credință în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Aceasta era dorința apostolului Pavel cu privire la mântuirea sa personală pe care el o dorea atât de mult, și aceasta trebuie să fie dorința oricui vrea să fie mântuit. Filip. 3,9.

Sînt două feluri de îndreptățiri înaintea lui Dumnezeu. Îndreptățirea prin Lege și îndreptățirea prin credință, prin har. Îndreptățirea prin Lege este egală cu dreptatea din lucrurile Legii sau neprihănirea omenească. Neprihănirea prin credință este neprihănirea dumnezeiască.

Dreptatea prin fapte este ceva firesc. „Spiritul îndreptăririi de sine își avea obirșia în tatăl minciunii”. Acest lucru este tot așa de real astăzi ca și pe acele vremuri. În orice colț al lumii unde viețuiesc oamenii, îndreptățirea prin fapte este idealul omenească. Dar poate cineva cu îndreptățirea sa să stea înaintea lui Dumnezeu? La această întrebare Sfînta Scriptură ne dă un răspuns categoric cînd spune: „Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sînt ca o haină mînjită. Toți sîntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vîntul”; iar serva Domnului explică acest adevăr în felul următor: „Un om care se străduiește încercînd să năzărească poruncile lui Dumnezeu numai din sentimentele datoriei, fiindcă se cere de la el acest lucru, nu va simți nici cînd și nici nu va gusta din proprie experiență bucuria care stă în adevărata ascultare: în realitate un astfel de om nu ascultă. Acolo unde cerințele lui Dumnezeu nu sînt privite ca o povară pentru că ele sînt contra dorințelor și instinctelor omenești, acolo este viața, este înfăptuirea sau trăirea unor principii vii, care trăiesc în adîncul sufletului. Ascultarea izvorăște sau pornește din iubire pentru dreptate, din iubire pentru legea lui Dumnezeu”.

Nimeni nu poate păstra Legea prin propria sa putere. Creștinul care începe să urmeze pe Isus Hristos de obicei crede că poate face aceasta. El se hotărăște să asculte și să fie credincios în toate cerințele lui Dumnezeu; dar dacă nu se încrede în ajutorul Său și nu se roagă pentru întărire, el greșește totdeauna.

Izraeliții căutau să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu prin faptele lor, de aceea s-au îngredit în ei înșiși și priveau pe celelalte popoare ca pe niște spurcați sau ca pe ciini.

Cea mai pilduitoare dovadă de încredere în îndreptățirea lui Izrael în faptele proprii este redată de Isus Hristos în pilda cu vameșul și Fariseul. Fariseul se îndreptățește pe sine prin faptele proprii. Cităm: „Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: Dumnezeuule îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, necinstiți sau chiar ca vameșul acesta. Postesc de două ori pe săptămînă, dau zecime din toate veniturile mele, etc. etc.”

„Cine se crede pe sine drept disprețuiește pe alții. După cum Fariseul se judeca pe sine comparîndu-se cu alți oameni, tot astfel el

judeca pe alții după sine. Îndreptățirea lui este prețuită după a lor; și cu cît ei sînt mai răi, cu atît mai mult apare mai bun în ochii săi. Îndreptățirea de sine îl face să învinuiască. Pe ceilalți oameni el îi condamnă ca fiind călcători ai legii lui Dumnezeu. Astfel el dă pe față caracterul lui Satana, care este numit învinuitorul fraților. Cu acest spirit îi era cu neputință să intre în legătură cu Dumnezeu”.

Staupitz, văzînd descurajarea prietenului său Luther fiindcă nu izbutise să atingă desăvîrșirea și pacea sufletească ca urmare a unei îndreptățiri de sine prin mortificări chinuitoare, îi zise: „Nu te întrista frămîntîndu-te cu gînduri de acest fel. Dumnezeu nu ne îndreptățește pentru faptele noastre. Privește la singele lui Isus Hristos care s-a vărsat pentru tine. Nu te uita la greșelile tale, încrede-te în dreptatea lui Hristos. Nu te depărta de Dumnezeu, El nu este împotriva ta, tu te-ai înstrăinat de El. În loc de a-ți chinui corpul pentru păcatele tale, aruncă-te mai bine în brațele Răscumpărătorului tău, încrede-te în El, în dreptatea vieții Sale, în experiența

păcatelor prin moartea Sa. Ascultă pe Fiul lui Dumnezeu. El s-a făcut om pentru a-ți da asigurarea harului Său dumnezeesc”.

Indreptățirea de sine este nedreptate. Dreptatea lui Dumnezeu este împiedicată în lucrarea ei, de dreptatea noastră, prin dorința de glorie, de ambiție, de mindrie, iubire de lume și de cele lumești; căutarea după poziții și după cinste și apreciere omenească. Ascultarea de teama pedepsei, sau de teama unei zile a socoteliilor sau de datorie, își are originea în firea pămîntescă, a cărnii.

Din toate cele expuse pînă aici reiese clar că păcătosul nu are o dreptate a lui cu care să poată sta înaintea lui Dumnezeu. El are nevoie să fie întreprățit de cineva și acel cineva nu este și nu poate să fie un altul decît Domnul nostru Isus Hristos. Despre lucrul acesta Biblia ne dă aceste învățături: „În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. Fapte 4,12.

„Și sînt socotiți neprihăniți fără plată prin harul Său, prin răscurpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie prin credință în singele Său o jertfă de ispășire, ca să-Și arate dreptatea lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu” Rom. 3,24. 25.

„Singura cale prin care păcătosul poate ajunge la indreptățirea prin credință este cea aleasă de Dumnezeu. Prin credință el poate aduce lui Dumnezeu meritele lui Hristos și Dumnezeu trece ascultarea Fiului Său în favoarea păcătosului. Dreptatea lui Isus Hristos este pusă în locul decăderii noastre și Dumnezeu primește, iartă și indreptățește sufletul pocăit și credincios, purtîndu-se cu El, ca și cum ar fi drept și îl iubeste cu aceeași iubire ca pe Fiul Său.

Domnul Hristos este „mielul junghiat de la întemeierea lumii”. Apoc. 13,8. Suferințele și moartea Sa au fost numai pași în marele plan al mîntuirii. El a rînduit să fie ispășire, scaunul harului, unde se unește dreptatea și harul, și unde sufletul încărcat de păcate, găsește iertare prin El. Însă harul dat de bună voie din partea lui Dumnezeu, vine numai prin credința în singele lui Isus Hristos care poate să curețe cel mai mare păcat. Dacă prin credință primim pe Domnul Hristos ca Mîntuitor, dreptatea Sa devine dreptatea noastră și toate păcatele din trecut sînt iertate. Isus Hristos a fost rînduit să facă acest lucru pentru toți care cred. Dar ce trebuie să facă păcătosul pentru a dobîndi indreptățirea? A pus Dumnezeu vreo condiție care trebuie îndeplinită și fără de care el rămîne sub osîndă?

Răspunsul la aceste întrebări se găsește în următoarele texte din Sfînta Scriptură: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Insuși este în lumină, avem părășie unii cu alții, și singele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. 1 Ioan 1,9,7.

Păcătosul trebuie să-și recunoască vina și să-și mărturisească păcatul. Dumnezeu nu poate fi drept în fața Universului dacă El indreptățește pe cineva care este pe față răzvrătit împotriva Lui. El trebuie să primească mărturisirea păcătosului pentru neascultarea lui față de desăvîrșirea Legii.

Păcătosul mărturisește că este rău, și că Legea pe care a călcat-o este dreaptă. El dorește să ajungă în armonie cu Legea. El caută să îndrepte pe cît îi este cu putință raul pe care l-a făcut față de Dumnezeu și față de semenii. El se hotărăște din toată inima să se schimbe. În cazul acesta și numai acesta, Dumnezeu poate acorda iertarea și indreptățirea.

Cel care nu-și mărturisește vina și nu se schimbă cu adevărat, nu poate beneficia de harul divin. Păcătosul nu are altă nădejde decît îndurarea care-l găsește prosternat, fără scuze și fără argumentări, mărturisindu-și toată vina și încredîndu-se numai în meritele lui Isus Hristos.

După ce am făcut mărturisirea păcatelor noastre din toată inima

și de bună voie, trebuie să avem o deplină încredere că singele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu”.

Cei care cred în singele curățitor al lui Isus Hristos au asigurarea că sînt iertați. „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise”. Fapte 13, 38,39.

Indreptățirea are de a face cu legătura sau poziția schimbată a unui om față de Dumnezeu ca urmare a primirii lui Hristos de către el. Prin primirea lui Hristos și a dreptății Sale, omul este socotit de Dumnezeu drept și moștenitor al vieții veșnice. Sentința de moarte este dată la o parte și omul este liberat. „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea Lui; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El”. Rom. 6,6,8.

Domnul să ne ajute să înțelegem acest mare adevăr cu privire la indreptățirea prin credință, pentru ca trăindu-l în viața noastră zi de zi înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, să avem pace cu Dumnezeu și să avem parte de o fericită intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

Meditație

*Cînd gîndul rău e-n inimă nutrit,
Ocupă tot și prinde rădăcină
Ca o sămîntă ce într-o grădină
Într-un pămînt bogat a nimerit.*

*De e nutrit, devine-apoi tiran,
Și gîndurile-nalte el supune;
Pe tot ce-i nobil stăpînire pune,
În inimă lăsînd doar loc viran.*

*Păcatul stă ascuns în gîndul rău
Așa cum planta stă într-un grăunte;
De-i cultivat, se face cît un munte,
Doar rele ascunzînd în sinul său.*

*Să cultivăm doar gîndul cel frumos,
Doar gînduri inocente de copil;
Să nu dăm gîndului cel rău azil,
S-avem ca pildă gîndul lui Hristos.*

TITU ZAMFIR

IMPĂCAREA CU DUMNEZEU

ALEX. DELEA

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și a zis : „Unde ești ?” Gen. 3, 9.

Dintre toate lucrările spirituale care se săvârșesc pe pământul nostru, se pare că nici una nu exprimă atîta binecuvîntare și bucurie, ca lucrarea împăcării. Ea dă asigurare, pace, și spulberă temerea ce frămîntă sufletul de ceea ce ar urma. Minunată este pacea ei care are loc între frați, soți în familie, între vecini sau între popoare. Efectele acestei binecuvîntări cerești sînt de neegalat. Ea este ca un balsam turnat pe rănile săpate adînc în inimile sfredelite de ură și vrajbă. Însă cu urmări veșnice este lucrarea de împăcare între păcătos și Dumnezeu.

Dumnezeu a dorit de la început, cînd l-a creat pe Adam, să aibă o strînsă legătură cu el. Întrebarea : „Unde ești ?” arată clar că omul a fost căutat de El, imediat după ce a păcătuit. Primul pas pentru împăcare l-a făcut chiar Dumnezeu. El, în marea Sa iubire și bunătate, a prevăzut în Planul Mîntuirii, salvarea. În cazul că omul prin păcătuire va întrerupe această legătură de pace, atunci să fie căutat și adus din nou la împăcare cu Divinitatea.

Cuvîntul inspirat în privința aceasta ne spune : „Planul pentru mîntuirea noastră nu a fost un gînd venit la urmă după ce s-au întîmplat lucrurile, un plan formulat după căderea lui Adam. El a fost o descoperire a tainei care a fost păstrată în decursul veacurilor veșnice. El a fost o dezvăluire a principiilor care au

fost temelia tronului lui Dumnezeu din veșnicie. De la început a știut Dumnezeu și Domnul Hristos despre apostazia lui Satana și despre căderea omului din cauza puterii ispititoare a celui apostaziat. Dumnezeu nu a ordonat să se arate păcatul, dar a prevăzut existența lui și a luat măsuri pentru prevenirea acestei întîmplări teribile. Iubirea Lui a fost așa de mare, încît El a făcut legămînt să dea pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică.

„Și toate lucrurile acestea sînt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării, ca adică Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări”. 2 Cor. 5,18-19. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plînatatea să locuiască în El și să împace totul cu sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin singele crucii Lui”. Col.1,19,20

Dacă privim înapoi în Eden, cînd Adam și Eva au fost sfinți și apoi păcătoși prin neascultare, constatăm că Dumnezeu a arătat practic cum avea să se ajungă la iertare și împăcare. S-a înjunghiat un miel, reprezentînd astfel pe Hristos ce avea să-l salveze pe cel păcătos.

Istoria altarelor de jertfă de-a lungul veacurilor demonstrează clar procedeul lui Dumnezeu pentru generațiile de oameni care

trebuiau să înțeleagă corect calea împăcării lor cu El.

Cuvîntul „JERTFA” a intrat în vocabularul pămîntenilor chiar din Eden ca urmare a păcătuirii lor și nu va putea fi uitat nici chiar în veșnicie, deoarece palmele Domnului Hristos vor fi dicționarul veșnicilor ce va păstra acest cuvînt.

Muntele Sinai a fost martor al anilor din timpul poporului Izrael cînd s-a desfășurat scena patimilor de înjunghiere în pustia Sinai ce avea să vestească în viitor suferințele de pe Golgota. Sistemul jertfelor, al ceremoniilor legate de viața sanctuarului pămîntesc, ilustrează în mod pregnant că Dumnezeu dorea să învețe pe păcătoși ce înseamnă : Lege, păcat, iertare și împăcare.

„Astfel prin toate aceste secole începătoare, El a păstrat înaintarea oamenilor faptul mintuitor, că nevinovatul Fiu al lui Dumnezeu, într-o zi va muri pentru omul vinovat, garant al împăcării.”

Faptul că Dumnezeu poruncește prin Moise : „Să-Mi facă un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25,8), avea însemnătatea că El dorea să statornicească pe pămînt o așezare juridică pentru iertări și împăcări temporare pînă ce Domnul Isus Hristos avea să vină și să-Și îndeplinească partea în mîntuirea omului — ca jertfă desăvîrșită.

Slujba împăcării a început în sistemul jertfelor pe pămînt și continuă și azi în Sanctuarul cereșc, unde Domnul Hristos ca mare preot îndeplinește această slujbă în Sfînta Sfîntelor, atîta timp cît ușa harului este deschisă. Apostolul Pavel ne îndeamnă :

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har,

pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie. Căci n-avem un mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat." Evrei 4,16,15.

Cît de mult așteaptă Dumnezeu ca să folosim acest timp, cînd rugăciunile noastre de mărturisire și iertare să ajungă în locul Prea Sfințit unde Domnul Hristos, mijlocuște pentru noi. Dar într-o zi vor fi regrete că rugăciunile noastre nu vor mai fi primite în acest loc, deoarece slujba mijlocirii a luat sfîrșit.

Problema împăcării privește atît pe Dumnezeu cît și pe păcătos. El a adus o jertfă ca parte a Sa, acum e rîndul nostru să ne predăm ca jertfă a împăcării. Cerul a pregătit toate posibilitățile pentru împăcarea noastră, numai să facem pași către locul unde Domnul ne așteaptă.

Dar cum ar putea face Dumnezeu pace cu noi, cînd nu ne dăm seama că sintem păcătoși? Și cînd nu știm a discerne ce e păcat? sau n-am cunoscut adevărata căință și mărturisirea păcatului și a întoarcerii cu toată inima către El? Cum poate El să ne primească dacă fățarnicia și formalismul evlaviei domnește în inimile noastre, iar dragostea pentru aproapele și frațele nostru s-a răcit? Să rugăm pe Domnul să ne ajute să dăm la o parte giulgiul nepăsării, formalismului, al urii și egoismului, care ne întunecă viața și nu putem vedea pe Bunul Dumnezeu care ne așteaptă.

Oare este cu putință să ne apropiem de Dumnezeu? Cînd El este întruparea sfințeniei desăvîrșite, cînd El este lumină și iubire veșnic. Cum am putea noi care ne dăm seama de slăbiciunea și mîrginirea noastră omenească să sperăm a ne apropia vreodată de El?

Faptul că Hristos este împreună cu Dumnezeu pe tronul Său, ne dă cu prisosință răspunsul: Da! Tocmai de aceea S-a întrupat El. Dumnezeu a venit în Hristos pentru a împăca lumea cu Sine, pentru a ne face să trăim din nou împreună cu El.

Dînd pe Domnul Hristos, Dumnezeu a făcut de bunăvoie o jertfă din partea Sa, pentru a mîntui făpturile Sale rătăcite. „El S-a adus pe Sine „Însuși jertfă”. Ebr. 9,14. „S-a desbrăcat pe Sine Însuși și s-a smerit”. Filip. 2,6-8. Și toate acestea cu un singur scop, după cum spune apostolul Petru: „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate. El, Cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu”.

În legătură cu cele de mai sus amintim pilda cu fiul risipitor din Evanghelia lui Luca 15,11-24, care este minunată prin învățătura ei. Ea ne prezintă pe fiul risipitor care se săturase de bine în căminul părintesc. Dornic după o libertate firească, zorea să risipească în călătoria păcatelor lui, tot ce pri-

misă cu bunuri materiale și spirituale în casa părintească.

Însă ceea ce este mai mișcător și ne impresionează pînă la lacrimi, este durerea pe care o manifestă tatăl la plecarea acestui fiu și apoi dragostea cea fierbinte cu care l-a urmărit și l-a primit cînd s-a reîntors acasă.

Domnul Hrisos a vrut prin această pildă să arate pe de o parte care este starea și caracterul păcătoșului cînd s-a depărtat de Dumnezeu, iar pe de altă parte iubirea nemărginită a Tatălui cerească care așteaptă și dorește să primească pe toți aceia care se întorc la El.

Dumnezeu așteaptă să ne venim în fire și să ne întoarcem din drumul pribegiei noastre și așa ca fiul din pildă să normim la împăcare cu El, fără să punem condiții. Dacă în umilință vom veni, cu siguranță că vom primi sărutul părintesc al iertării, mantaia îndreptăririi Sale care să acopere goliciunea pretențiilor noastre, inelul în deget, semn al filiațiunii noastre și încălțămînta în picioare care reprezintă dreptul de moștenire și de fiu ai cerului.

Masa pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru cei mîntuiți, este rezultatul jertfei Mîntuitorului, care a săvîrșit pe deplin iertarea și împăcarea noastră. Dumnezeu Tatăl dorește ca nici unul dintre noi să nu lipsim de la această masă a marelui bucurii cerești, unde vor fi toți mîntuiții din toate veacurile.

Pe bună dreptate ne întrebăm: am făcut noi totul pentru această întîlnire? E ceva care ne-ar împiedica să fim acolo? Avem convingerea că din cauza stării noastre spirituale de incropeală și a relațiilor frățești în care adesea mocnește ura, invidia, fățarnicia și lipsa iubirii de aproapele, este barată calea împăcării noastre cu Dumnezeu? Dacă avem această convingere, însemnează că Duhul Sfințit este prezent în viața noastră, și vrea să ne ajute să părăsim această stare, liberînd drumul întîlnirii noastre cu Domnul.

Acțiunea Duhului Sfințit este de o necesitate vitală pentru realizarea acestei împăcări. În Epistola către Romani 8,26 citim: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocuște pentru noi cu suspine negrăite”.

El mijlocuște pe lingă inimile noastre pentru ca să le înmoaie și să le convingă de tot ce e păcătos, ca apoi să facă curățirea deplină. „Nici o formă exterioară nu ne poate face curați; nici o slujbă săvîrșită de cel mai sfințit dintre muritori nu poate lua locul Duhului Sfințit. Duhul lui Dumnezeu trebuie să-și facă lucrarea asupra inimii”.

Să nu respingem lucrarea Lui, ci să-I dăm voie să facă pe deplin curățirea. Avem chiar datoria,

dacă dorim să devenim fii ai lui Dumnezeu, să cultivăm în inimile noastre darurile cele scumpe ale Duhului Sfințit, care vor face din noi prietenii și conlucrătorii Lui. „Atunci cînd ne dă Duhul Sfințit, Dumnezeu ni se dă pe Sine însuși, făcîndu-ne un izvor de puteri divine, care dă lumii sănătate și viață. Acest dar ne este dat ca să aducem în viața altora lumină, bucurie și pace. În fiecare zi avem nevoie de disciplina umilirii de sine, pentru a fi pregătiți să primim darul ceresc, care să desăvîrșască lucrarea mîntuirii noastre”.

Iată cît a făcut Dumnezeu pentru realizarea acestei împăcări! Dar cît facem noi? Un credincios își pune problema: Ce-aș face dacă aș ști că în cîteva zile m-aș întîlni cu Dumnezeu? În primul rînd m-aș asigura că sint împăcat cu El. M-aș asigura că păcatele mi-au fost iertate prin singele lui Isus Hristos. M-aș asigura că nici un păcat ascuns nu s-a instalat în inima mea, ca să mă îngrozească în ziua învierii. Aș ruga pe Dumnezeu să-mi cerceteze adîncurile sufletului meu, pentru a vedea dacă s-ar găsi în mine vreo cale nelegiuată pe care n-am știut-o. M-aș cerceta dacă nu cumva am înșelat pe Dumnezeu cu partea ce I se cuvinte și dacă viața mea n-a prezentat caracterul lui Hristos. M-aș cerceta dacă am avut divergențe cu vreunul din frații mei și aș face tot ce-mi stă în putință pentru a face pace, armonie și frație din nou... Dacă trebuie să eviți întîlnirea cu unul din semenii tai, cum poți spera să te întîlnești cu Dumnezeu față în față? Ce valoare are întreaga viață religioasă și toate exercițiile spirituale, dacă nu ne pregătește pentru acea probă mare cînd cei credincioși se vor întîlni cu Dumnezeu față în față?

„Dacă aș ști că zilele îmi sint numărâte aș încerca să fiu mai atent și mai politicoș în cămin și cu frații și surorile din Biserica. Cu siguranță că s-ar găsi mai puțin loc în inima mea pentru acele ispite cronice, mîndria și vanitatea, cu care cel rău ne asal-tează”.

Într-adevăr, problema împăcării cere o analiză amănunțită a vieții noastre, dacă vrem ca Dumnezeu să ne întindă mîna de primire.

Fie ca Bunul Dumnezeu să hotărască în dreptul nostru al fiecăruia iertare și împăcare, pentru a putea aduce la îndeplinire lucrarea amintită de Pavel în 2 Cor. 5,20: „Noi dar sintem trimiși împuterniciți ai lui Hristos și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu”.

Egoismul — Lăcomia —

Ura — Minciuna

N. LASZLO

Egoismul — Mulți doresc să facă ce le place. Pare a fi o trăsătură aproape universală. Toțiși conține un mare adevăr afirmația că nimănui nu-i este dat să facă tot ce-i place totdeauna, ba nici chiar în cea mai mare parte a timpului. Una din legile vieții este ca să nu fie așa.

Viața este o chestiune de acomodare. Aci pe pământ noi trebuie să învățăm a ne acomoda. Cel care deprinde bine lucrul acesta, învață să trăiască. Cel care refuză a se acomoda, prin aceasta se declară neinstare a se întovărăși cu alții. Numai cînd ne deprindem a respecta drepturile altora putem pretinde dreptul la existență. Dacă urmează să trăim cu toții în pace și armonie în lumea aceasta sau în lumea viitoare, atunci trebuie să învățăm a conviețui cu alții, și să le dăm respectul cuvenit. Numai în felul acesta este cu putință continuitatea și succesul vieții. Aceasta este una din principalele învățături ale vieții, și numai dacă și cînd o învățăm sîntem gata pentru viața viitoare.

Egoismul este una din rădăcinile adînci ale păcatului. El are mai multe grade, și deplina stîrpire a lui nu este ușoară. Sub formele cele mai blînde ale lui, egoismul apare destul de inocent, și unii chiar sînt înclinați să creadă că nu ar trebui smuls cu totul. Ei par a gândi că spre a exista este necesară o anumită cîțime de egoism, și că dacă nu ajunge la extrem, el călășește unor anumite scopuri. Este bine să analizăm acest subiect.

Cînd Isus fu întrebat care este cea mai mare poruncă din Lege, El răspunde: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iu-

bești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocîi”. Matei 22,37-40.

Prin aceste cuvinte Hristos a înfățișat legea împărăției. Noi nu avem de iubit numai pe Dumnezeu; trebuie să iubim și pe semenii noștri, și trebuie să-i iubim ca pe noi înșine. Dumnezeu nu face căutare la față. Darurile Sale sînt pentru toți deopotrivă. Nu ar corespunde cu natura Sa să favorizeze pe unii și să neglijeze pe alții. Trebuie să existe o imparțialitate absolută. Aceasta este Legea, și singura Lege care va asigura pacea și fericirea.

Această Lege a iubirii va nimici orice egoism. Dacă toți și-ar iubi pe aproapele, nu va exista nevoie neîmplinită, deoarece bunul Dumnezeu S-a îngrijit pentru nevoile fapturilor Sale, și numai atunci apare lipsa cînd unii iau mai mult decît le este partea și îngrămădesc, sau nu dau și la alții.

Legea împărăției este Legea iubirii. Iubirea niciodată nu pierde. Ea niciodată nu gîndește vreun rău, nu dă în știre nimic rău. Pe de altă parte, dacă va fi ceva de cînst și dacă va fi ceva de laudă — și este de conceput vreo situație în care acestea lipsesc cu desăvîrșire? — ea se va gîndi la acestea. Iubirea va împărți și la alții. Ba va face și mai mult. Ea va da totul. Lucrul acesta l-a făcut Dumnezeu. Aceasta a făcut Hristos. Dumnezeu nu a reținut nimic. Hristos nu a reținut nimic. Și dacă Dumnezeu „n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată împreună cu El, toate lucrurile”? Rom. 8,32. Dumnezeu n-a putut face mai mult. Cînd dădu pe Fiul Său, prin El Dumnezeu dădu totul.

Altruismul, sau neegoismul, este legea cerului. Și altruism înseamnă mult mai mult decît a împărți cu alții în scopul unei viitoare răsplătiri, sau cu intenția de a fi văzut de oameni, sau încă, în nădejdea de a dobîndi mai tirziu vreo răsplătire din partea persoanei față de care s-a dovedit bunăvoință. Notați următoarea” destul de grea învățătură”, după cum o numesc unii; „A zis și celui ce-L poftise: Cînd dai un prinz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe venicii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rîndul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut Ci, cînd dai o masă cheamă pe săraci, pe schiopi, pe schilozi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplatească; dar tu se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”. Luca 14,12-14.

Sîntem convinși că ospețe de felul acesta nu sînt prea răspîndite și obișnuite. În vreme ce apreciem că Evanghelia nu oprește invitarea prietenilor și a celor apropiati la o întîlnire laolaltă — ba credem că Hristos a încurajat aceasta și chiar a luat parte la asemenea întîlniri — sîntem convinși că textul citat își are aplicarea lui. Credem că nu este de ajuns, și nici nu înseamnă împlinire a acestei porunci, ca doar să dai o sumă de bani pentru pregătirea unui asemenea ospăț pentru cei mai nenorociți, și aceasta odată sau de două ori pe an. Evanghelia este mai personală decît altă. Ea cere lucrare individuală. Chiar și Vechiul Testament recomandă aplicarea personală a religiei. „Iată postul plăcut Mie; dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor apăsați, și rupe orice fel de jug; împarte-ți piinea cu cel flă-

mind, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău." Isa. 58,6,7.

După ce un om al Legii întrebase pe Isus cu privire la viața veșnică și primise răspunsul că trebuie să iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa și pe aproapele său ca pe sine însuși, Isus spuse parabola Samariteanului milos.

În această parabolă Isus ne învătă că aproapele nostru nu este neapărat cel care stă lângă ușa noastră, sau vreo rudă de a noastră, sau încă, vreun membru al aceleiași biserici. El poate să ne fie cu totul străin, se poate să nu știm cum îl cheamă, și s-ar putea ca numai întimplarea să ne fi adus laolaltă. Singurul lucru ce interesează este că acolo este o nevoie, și că noi simțim în stare să ajutăm. Samariteanul milos luă asupra sa întreaga sarcină. El nu împovără pe hangiu cu cel nenorocit. El plăti pentru îngrijirea momentană a lui și se îngrijii și de viitor. El n-ar fi putut face mai mult chiar dacă i-ar fi fost rudă.

Ar fi fost laudabil pentru Samaritean și dacă ar fi pus pe acel om pe animalul său și l-ar fi dus la han ca alții să se îngrijească de el. Însă se făcu mult mai mult decât s-ar fi putut aștepta, cînd Samariteanul se îngrijii de el cum am văzut, și făgădui să plătească orice alte cheltuieli ce ar mai fi fost necesare. Neîndoios, Hristos dădu această direcție parabolii spre a ne arăta ce consideră El a alcătui creștinismul. Creștinismul nu trebuie să se cruțe. El va face tot ce poate și apoi va întreba dacă mai este ceva ce mai poate face.

Samariteanul ar fi putut trece pe partea cealaltă, cum făcuse preotul și Levitul. El ar fi putut argumenta că se prea poate că tilharii încă mai erau prin apropiere și deci era primejdios să se oprească. Ar fi putut spune că omul acela nu era din neamul său, ci dintr-un neam care ura pe Samariteni, și că cel rănit aproape negreșit că nu s-ar fi oprit să ajute un Samaritean dacă rolurile ar fi fost schimbate. Ar fi putut gândi că lucrarea sa probabil că nu va fi prețuită, că aceasta i-ar produce mari neplăceri, și că n-are rost să se vîre în această încurcătură. Toate acestea le-ar fi putut lua în considerație; dar el nu făcu așa. Singurul lucru ce-l văzu el fu acela că acolo era un om care avea nevoie de ajutor, și acest lucru el i-l oferi. Acesta, spuse Hristos, este creștinism.

Greu poate fi concepută o mai mare dezinteresare de sine și un mai mare interes față de alții, decît este descoperit în această parabolă. Faptul că omul acela era Samaritean este important pentru motivul că el avea tot temelul să creadă că cel rănit fiind un Iudeu, ura pe Samariteni și nu dorea să aibă nimic de a face cu ei. Ioan 4,9. Cu toate acestea, Samariteanul făcu tot ce putu pentru Iudeu. El făcu pentru un dușman tot ce ar fi fost dispus și ar fi putut face pentru un prieten. Acesta este creștinism. Nu ni se raportează că Samariteanul ar fi primit vreo mulțumire pentru fapta sa.

Egoismul este iubirea de sine. El se așează pe sine înaintea altora. Un asemenea lucru este cu totul contrar creștinismului. Printre teologi în general se consideră că păcatul, în esența naturii lui, este egoism. Dacă iubirea de Dumne-

zeu este creștinism, iubirea eului trebuie să fie anti-creștinism. Egoismul este însăși esența păcatului.

Creдем că s-ar putea dovedi că egoismul este una din rădăcinile de căpetenie ale oricărui păcat, poate cea mai de căpetenie. O cercetare a celor zece porunci va descoperi că orice călcare a lor își are rădăcina în egoism. Este factorul de temelie care lămurește călcarea legii. Fiind mai invederat în unele încălcări decît altele, el este un factor esențial în toate. Păcat desinteresat, nu există. Cineva poate fi posedat de un spirit rău, dar el poate fi posedat și de sine însuși; și toți oamenii sînt în această stare, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Dacă am înțelege mai bine natura odioasă a păcatului, și că egoismul este păcat, ba chiar însăși esența lui, ne-am feri chiar de primele lui manifestări. Deci, cit de atenți ar trebui să fim! Egoismul este o stare a inimii și nu totdeauna se dă pe față prin fapte exterioare. În fapt, se poate săvîrși ceva ce are înfățișarea unei fapte generoase, însă lăuntric să fie molipsită de cel mai strict egoism. Ca să dea o apă înviorătoare și curată, mai înainte trebuie ca fîntîna să fie curățită.

Cel care contribuie cu bani și cu activități și așteaptă să fie răsplătit în vreun fel, nu este darnic. Cel care face ce este drept fiindcă merită, sau care este cinstit fiindcă este ceva bun, mai are încă de învățat unele lucruri despre etica creștină. De fapt privind asupra cîmpurilor de activitate creștină, uneori ne punem întrebarea dacă nu cumva o mare parte este săvîrșită din vreun motiv oarecare și dacă nu cumva egoismul stă

prins de multe din strădaniile noastre.

Totuși trebuie să fim cu grijă ca nu cumva raționamentul nostru să ne ducă la concluzia că orice, este minat de motive nedemne și astfel să ajungem a lua aceeași poziție pe care a luat-o Satana când învinui pe Iov că slujește pe Dumnezeu pentru folos egoist.

Există mulți care slujesc pe Dumnezeu dintr-o inimă curată, care sînt cinstiți și sinceri, și a căror motive sînt înafara oricărei bănuieli. Lucrul acesta nu numai că îl admitem, dar sîntem bucu-roși să-l și afirmăm. Totuși este bine ca fiecare dintre noi să ne cercetăm propriile motive, ca nu cumva să amestecăm egoismul cu aurul cel curat al ascultării. Dumnezeu dorește să-I slujim deoarece este cu dreptul, nu din vreun folos egoist. Cei care se închină lui Dumnezeu, trebuie să I se închine în spirit și în adevăr.

* * *

Lăcomia — Porunca „Să nu poftiți” fu aceea care duse pe Pavel la aprofundarea faptului că Legea osîndește atît cugetele inimii cît și faptele exterioare. „Păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege, — zice el; „dacă Legea nu mi-ar fi spus; Să nu poftiți”. Rom. 7,7. Prin aceasta Pavel nu înțelege că nu cunoscuse pofța ca atare, ci mai de grabă că el nu cunoscuse pofța ca păcat. El știa că imoralitatea este păcat, însă acum i se descoperi că Legea mergea mult mai adînc decît fapta exterioară, și că pofțirea era și ea păcat. Aceasta produse o totală schimbare a concepției sale despre păcat. Acum el știa că Legea se ocupă cu gîndurile și intențiile inimii.

Pofța a fost numită de mulți drept mama păcatelor. Dorința de a păcătui se trezi la început în inimă mai înainte ca ea să-și găsească întru chiparea în faptă. A-supra acestui început de dorință să fim cu multă atenție, căci dacă nu, va înflori într-un păcat de toată strălucirea.

Pe motivul acesta pe bună dreptate lăcomia sau pofța este socotită drept unul dintre cele mai rele păcate din toată categoria de nelegiuiri, cu toate că nu pare atît de rea ca unele din celelalte păcate. Nu trebuie uitat că micuții șerpi cu clopoței sînt tot șerpi, și că ei se vor dezvolta ajungînd șerpi mari. Este bine să fim atenți la primele lăstăriri ale poftei, ale lăcomiei, și să reprimăm orice dorință neînșădăuită, ca nu cumva să izbucnească un foc ce nu poate fi potolit.

Împotriva acestui păcat Hristos a avertizat cu toată seriozitatea. „Apoi le-a zis: Vedeti și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avutiei lui”. Luca 12,15.

Păziți-vă de lăcomie. Ea poate părea nevinovată și aducătoare de

puțin rău. Însă ea otrăvește izvoarele vieții și minjește orice faptă.

Pentru a întipări în mintea și inima oamenilor fărădelegea lăcomiei, Hristos spuse o parabolă cu țarina unui om bogat, ce rodise mult. Luca 12,16-21.

Bogatul nu omorise pe nimeni, nu făcuse de ocară numele lui Dumnezeu, nu călcăse Sabatul. El doar hotărîse să clădească niște hambare mai mari în care să-și depoziteze belșugul de recoltă. Judecat după vederea omenească de măsură a conduitei, el nu era un nelegiuit. Probabil nici că va fi fost socotit de vreun juriu al concetățenilor săi că va fi făcut ceva osînditor. Ei îl vor fi socotit drept un om prevăzător care se îngrijește pentru viitor. El era unul dintre cetățenii „cu stare”. De ce să se aducă o plîngere împotriva lui?

Hristos cunoștea răul lăcomiei. El îl văzuse dezvoltîndu-se în Lucifer pînă ce culmină în dorința de a fi asemenea lui Dumnezeu și în hotărîrea de a face orice numai să-și înfăptuiască această dorință. Păziți-vă de lăcomie, avertiza El. Lăcomia pare ceva nevinovat, dar sfîrșitul ei este moarte.

După cum se vede, bogatul nu-i trecea prin minte că el era păzitorul fratelui său. Pare că nu-i venea în minte că existau dintre aceia care nu avea mai nimic din bunurile acestei lumi de care el putea să le facă parte. N-avea nici o idee despre răspunderea ce-i revenea față de alții. El se gîndea numai la sine.

Bogatul nu considera că belșugul recoltei îi oferea ocazia să ajute pe alții. Pentru el problema ce-l preocupa era doar cum să se îngrijească de belșugul său. „Ce-ăș putea face”, zicea el, căci n-am loc unde să-mi pun roadele?” Problema ar fi putut fi rezolvată ușor dacă el s-ar fi socotit drept un ispravnic. Însă el nu se socotea ispravnic. El se considera stăpîn. În vreme ce Dumnezeu îi dăduse rodirea, el nu simțea nici o răspundere față de semenii săi. El nu era dispus să împartă cu alții aceea ce-i dăduse Dumnezeu. El intenționa să se bucure singur în cursul anilor următori. Voia să nu sibă nici o grijă. să mănînce, să bea, și să se veselească.

Dar iată că răsună sentința: „Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înaiori sufletul: lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Dacă ar fi împărtășit cu alții, dacă ar fi dat săracilor, s-ar fi îmbogățit în Dumnezeu și ar fi avut o comoră în ceruri. Acum însă n-are nimic. N-a fost înțelept.

Fariseii făceau o mare paradă din religia lor. De ochii lumii făceau rugăciuni lungi, erau gata să înconjoare marea și pămîntul spre a face un prozelit, le plăcea scaunele dinții la ospete și erau foarte meticuloși în ce privește împlinirea unor îndatoriri. În același timp, mînceau casele văduve-

lor, lăsau neîmplinite cele mai însemnate lucruri din Lege, și „în-lăuntru” erau „plini de răpire și necumpătare”. Mat. 23,25. Îndee-sebi lor le erau adresate aceste cuvinte: „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpîni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea numai la unul și va nesocoti pe celalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Feriseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea, și își băteau joc de El. Isus le-a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urîciune înaintea lui Dumnezeu”.

Fariseii auziră lucrurile acestea și-și bătură joc de Învățător. Oare nu slujeau ei lui Dumnezeu? Tot poporul iudeu putea da mărturie despre acest lucru. Ei erau foarte religioși. Unii dintre ei posteau de două ori pe săptămînă, cu toții făceau rugăciuni lungi; și erau plini de grijă să vină regulat la Templu. Fapula ei făceau toate acestea de ochii oamenilor părea că nu-i neliniștea. Aveau posibilitate să profite de pe urma văduvelor, însă cînd Hristos spuse că erau plini de răpire și de necumpătare, El mersese prea departe. Ei se scoteau a fi în mare cinste nu numai între oameni, dar în mare cinste și înaintea lui Dumnezeu, așa că Hristos trebuie să-și revizuiască părerea, iar nu ei.

Iată cît de înșelătoare este lăcomia. Fariseii nu erau niște oameni răi, în sensul obișnuit al cuvîntului. Ei erau nespuse de religioși, și probabil de o moralitate aleasă. Ei luau parte la serviciile de cult, și neîndoios că făceau multe lucruri laudabile. Dar cînd Hristos văzu lăcomia ce-i domina, El nu putu să nu-i avertizeze că această unică trăsătură anula tot binele pe care de altfel îl-ar fi putut face. Ea era o otravă ce urma să contamineze orice altă strădanie de fapt demnă.

Oamenii pot fi lacomi nu numai după bani sau avere. Mulți sînt gata să-și vîndă sufletul pentru o poziție, pentru aplauze, pentru putere. Înfumurata ambiție a unora pricinuieste atît de mult rău și oprimare în lumea de azi. Națiuni au fost azvîrlite în război, milioane au fost ucise, miliarde de bănet au fost spulberate nîmicîndu-se averi, spre a hrăni ambiția citorva ce dețineau puterea.

Pofța după putere și loc a pricinuit prăpăduri și în biserică. Bărbai și oștiri au luptat spre a susține o partidă sau alta într-o controversă religioasă. Oamenii s-au luptat între ei pentru onorurile religioase cele mai înalte. Cearța pentru cel mai de frunte loc a fost întîlnită între ucenicii de pe vremea lui Hristos. El îi muștră pentru acest lucru. El face acest lucru și azi.

Lăcomia din viața individuală este pricina multor excese. Și lăcomia nu este mărginită doar la zgirciți și Farisei. Prea mulți sint molipsiți de ea într-o măsură mai mică sau mai mare. Puțini sint dispuși să admită că nu sint decît ispravnici și că au o răspundere către omenirea de dincolo de imediatate lor rude sau persoane apropiate. A fi egocentrist, a gândi întru totul și numai la tine, este o trăsătură omenească obișnuită. De aceasta trebuie să ne păzim.

Lăcomia duce la furt, la necinstea de tot soiul, la sustrageri, la greutăți în căsnicie. De fapt există puține domenii în care nu pătrunde lăcomia. Ea este un păcat ce atinge atît pe membrii bisericii cît și pe ceilalți. Lăcomia contribuie mult la căderea lui Lucifer. Ea încă este un factor vital în multe alte căderi. Este de folos a urma sfatul lui Hristos și a ne păzi de ea.

* * *

Ura și minciuna — Hristos a declarat că Satana a fost de la început un ucigaș, cum și că este un mincinos și tatăl minciunii. Ioan 7,44. Aceasta urmează să stabilească aceste două păcate drept păcate primare, ca unele de care trebuie să ne păzim.

Potrivit lui Hristos,uciderea își are începutul în inimă, în ură, în minie. Mat. 5,21-23. Deci inima este aceea care trebuie păzită, ca nu cumva să se furizeze în ea gânduri rele și nelegiuite, minie și ură.

Spre luare la cunoștință a spus Hristos că Satana a fost un ucigaș încă de la început. Ne îndoiim că ingerii să fi cunoscut aceasta atunci cînd Lucifer le făcu primele lui propuneri și încercări să-i convingă a i se alătura în răzvrătire. După cum se vede Satana chibzuise bine problema și era gata ca în vederea făgăduirii succes să facă orice, chiar și ucide. Că aceste gânduri nu erau simple închipuiri, o dovedi Satana la Golgota. Acolo el atrînă pe Fiul lui Dumnezeu pe lemn, după ce îl biciuise în chip nemilos. Atît de departe duce păcatul pe cineva după ce a început să i se supună. Nu totdeauna se poate prezice de la început care va fi sfîrșitul.

Satana „nu rămîne în adevăr”. Dumnezeu este adevăr, și Lucifer fusese cu Dumnezeu. Însă el nu rămase în adevăr. El nu a fost cîstît. El spuse și făcu ce nu era adevărat. El începu să spună minciuni, Dumnezeu nu putea să înțîmpine pe Satana pe acest teren, deoarece Dumnezeu nu poate minți. Satana putea folosi arme pe care Dumnezeu nu le putea.

Asa a fost mereu și va continua să fie, pînă ce va dispărea păcatul. Este uimitor cum de pot cei care sint abili în falsificare să facă neadevărul să ia înfățișare de adevăr. Cît de adesea am auzit

spunîndu-se istorisiri care apăreau adevărate, în vreme ce știam că aproape nici un cuvînt din ele nu era adevărat. Și se vedește că unii pot reda deseori o istorisire pînă acolo încît s-o creadă chiar ei, și să apară drept nedrepte, cînd alții nu o văd ca atare. 2 Tes. 2,11. Aceasta ilustrează înșelăciunea păcatului și a minciunii și constituie un puternic argument pentru adevăr.

Este bine nu numai a spune și a trăi adevărul, dar să și rămînem în el. Lucifer n-a făcut așa. El nu era drept, nici cîstît. Este de puțin folos să avem o pretenție de religie dacă cei care ne cunosc mai bine nu au dovada că intenția ne este cîstîtă. Rămînera în adevăr este mai mult decît rostirea adevărului. Înseamnă trăirea într-o atmosferă a cinstei care nu va îngădui nici o amăgire sau pretenție, ipocrizie sau extravaganță. Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie cîstît. Nimic mai puțin decît aceasta nu-L va mulțumi.

Despre Hristos este scris: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea: de aceea, Dumnezeu, Dumnezeu, tîu te-a uns cu un undelemn de bucurie mai pe sus de cît tovarășii Tăi”. Ebr. 1,9.

Orice a săvîrșit Hristos a fost desăvîrșit. Chiar și ura Lui a fost desăvîrșită. Nimeni n-a înțeles cum a iubit Isus, și nimeni n-a urît cum a urît El. El n-a cunoscut păcat. El știa ce a făcut păcatul. El cunostea ce va săvîrși acesta dacă i se va da frîu liber. Și El l-a urît. El urî nelegiuirea. Toată nenorocirea și durerea din lume a venit din pricina lui, și El dorește să aibă siguranța că un asemenea lucru nu se va mai întîmpla. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu trebuie să aibă siguranța că în cer nu va intra nimic din ceea ce n-ar trebui să fie acolo. Dumnezeu iubeste într-atît pe oameni încît vrea să ia măsurile de siguranță ca nimic ce ar avea iz de păcat să nu pătrundă nici cînd în curțile cerești. Iată de ce El trebuie să fie cu o atenție atît de deosebită în ce privește cei ce urmează a fi mîntuiți.

Uneori oamenii gîndesc că Dumnezeu este prea strict, că cere prea mult, și că ar trebui să fie mai liberal. Să ferească Dumnezeu! Cu nimic mai puțin decît Dumnezeu nu dorim nici noi păcatul în cer. Niciodată nu trebuie ca păcatul să-și mai ridice slutul său cap. De aceasta trebuie să ne asigurăm. Și sîntem chiar siguri. Dumnezeu a luat toate măsurile, asa că nu se va mai întîmpla nimic de acest fel.

Oricine care obtine intrare în locuințele de sus trebuie să treacă printr-o rigidă examinare. El trebuie să fie albit, curat, și probat. Ultimul punct este vital. Nu este de ajuns să fie albit și curat. El trebuie a fi și probat. Despre aceasta vorbește ingerul cînd spune: „Mulți vor fi curățîți, al-

biți și lămurîți (probați)”. Dan. 12,10. „După ce a fost găsit bun (probat), va primi cununa vieții” Iacob 1,12.

Nu este de ajuns a fi nevinovat. Adam fusese nevinovat. Era necesară o încercare, și el nu trecu proba. Cei care vor avea să fie mîntuiți, vor fi probați. Ei urmează să treacă proba. Nimic să nu-i poată face cîndva să păcătuiască. Și astfel lor le este dată cununa vieții.

Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dezvăluit natura păcatului, ale cărui rădăcini sint înfipte adînc, și că El ne-a avertizat ca să ne păzim de cele mai blînde manifestări ale lui. Hristos a venit să ne mîntuiască din păcat. Și păcat înseamnă ceva mai mult decît o faptă exterioară. Dumnezeu dorește ca adevărul să se afle în lăuntrul nostru. Ps. 51,6. De acolo începe adevărata religie.

Punctul de vedere al lui Hristos despre păcat ar trebui să fie și al nostru. Ce schimbare s-ar produce în religia noastră, și ce schimbare se va înfăptui în bisericile noastre, dacă toți creștinii vor privi păcatul așa cum l-a privit Hristos! Să nu mai existe nemulțumire, și nici invidie și gelozie în inimă sau în biserică. Să nu mai existe mîndrie care să pricinuiască sfîșieri de inimă și dezamăgiri, să nu mai existe egoism și nici lăcomie. Toată ura se va risipi. Nu vor mai exista răutăcioase antipatii personale care duc la tot felul de rele, nu vor mai fi neînsemnate minciuni și încercări de a înșela.

Totuși, creștinismul este mai mult decît terminarea cu anumite nedorite trăsături. El include dobîndirea caracteristicilor contrarii. Și cît nu va înfăptui aceasta pentru toți! În locul nemulțumirii, deplină mulțumire; în locul invidiei și geloziei, bucurarea de succesul altora. Cuvînta umilînță va lua locul mîndriei, altruismul, și dărnicia va înlocui egoismul și lăcomia. Iubirea iar nu ura va umple inimile tuturor, și sinceritatea va alcătui temelie tuturor legăturilor. O asemenea stare va fi ca și cerească. Ea nu va cere o profundă cunoaștere a teologiei sau a științei. Ea va fi la îndemîna oricui. Însă ea va însemna creștinism, adevărat creștinism de felul lui Hristos. De ce oare, în primul rînd, biserică, să nu dea o asemenea dovadă? O asemenea demonstrație o datorează biserică lumii. Să ne achitam de această datorie.

DIN VIAȚA BISERICII

Consacrări de pastori

Despre Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, cuvîntul inspirat ne destăinuie faptul că El a avut o singură țintă în viața Sa pămîntească, ca Fiu al Omului și anume, „a trăit pentru a face pe alții fericiți“. Iată menirea pastorului, iată rațiunea de a fi a slujitorului lui Dumnezeu. A fi aruncat și a se arunca de bună voie în brazda nevoilor lumii, a societății, a aproapelui. Și... nimic

D. POPA

mai puțin nu va fi primit înaintea lui Dumnezeu, nimic mai puțin nu va fi considerat ca o împlinire a datoriei unui serv credincios, de către cer.

Acest subiect, această problemă care iese din cadrul teoriei pure, își așteaptă afirmarea viabilității ei, a puterii ei, în acțiunile vieții cotidiene și în mod deosebit atunci cînd împrejurările — neprevăzute și negîndite — le supun probei.

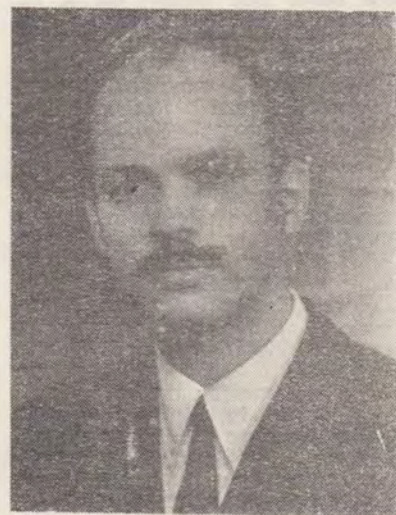
Poate că tabloul pe care cel ce dorește să slujească bisericii în calitate de pastor întărit prin binecuvîntare și-l face, este acela al unui bărbat prezentînd de la înălțimea sfințită a amvonului Cuvîntul Scripturii, cuvînt care să fie primit cu toată inima de cei prezenți. Dar dacă ar fi numai acesta, ar fi incomplet. Iată un alt tablou, nu mai prejos de primul și nu lipsit de putere.

Cînd puhoaietele nemiloase s-au năpustit cu furie nimicînd totul în calea lor, pastorul... în zorii dimineții de Săbăd, îmbrăcat... sau mai bine zis plin peste tot de noroi, salva alături de cei loviți de furia apelor, tot ce se putea salva, oameni și bunuri. Zi și noapte alături de ei, în mijlocul lor. Alături de forțele unite ale țării pentru salvare, pentru ajutorare !

A face totul pentru fericirea altora. A nu trece nepăsător asemenea loviturii din pildă, pe lingă nevoia celui suferînd.

Gîndul de a nu cădea în fariseism, mă stăpînește cu putere. Teama că ne-am îndepărtat de la ceea ce trebuie să fim pentru toți oamenii, mă cuprinde uneori cînd analizez viața noastră, a slujitorilor lui Dumnezeu.

De aceea, cu ocazia acestei

bucurii colective, cu ocazia întăririi prin binecuvîntare a unor noi frați pastori din Conferințele București și Bacău, supun atenției noastre a tuturor slujitorilor lui Dumnezeu — și mie în primul rînd — sarcina de a ne reanaliza poziția noastră și menirea noastră în cadrul bisericii și în

mijlocul concetățenilor noștri a nevoilor majore a societății noastre dragi în care trăim.

***

Conform regulilor organizatorice ale bisericii noastre — în baza hotărârii Comitetelor de Conducere a Conferințelor și Uniunii — s-a hotărât întărirea prin binecuvântare ca pastori ai Bisericii Advente, a unui grup de cinci frați, din cadrul Conferinței București și Bacău. Această lucrare a fost adusă la îndeplinire de către Conducerea Conferinței și Uniunii, în Comunitățile București — Popa Tatu și Suceava.

În ziua de 14 iunie 1970 a avut loc în Comunitatea Popa Tatu, întărirea prin binecuvântare, prin punerea mâinilor de către grupa slujitorilor lui Dumnezeu, a fraților Tănase Niculae, pastor în districtul Giurgiu II și Popa Mihail, Consilier al Conferinței București. Au fost prezenți cu această ocazie : C. Alexe ; M. Pirvan ; C. Petcu ; T. Niculescu ; I. Barbu ; C. Păun ; P. Ghioaldă, A. Doroftei și cel ce semnează aceste rânduri. Cuvântul Scripturii a fost rostit de fratele C. Alexe care a subliniat importanța slujbei de pastor și responsabilitatea celor chemați la această lucrare. Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. D. Popa. Cuvântul trimerii a fost rostit de fratele M. Pirvan, iar fratelui I. Barbu i-a revenit plăcuta sarcină de a întinde noilor pastori mina dreaptă a primirii lor în rândurile pastorilor bisericii Advente.

Pe data de 20 iunie un serviciu asemănător a avut loc în frumosul oraș de pe plaiurile Moldovei, la Suceava, fost oraș de scaun al legendarului Ștefan cel Mare. Din partea Uniunii au luat parte frații D. Popa ;

M. Pirvan și C. Petcu. Conferința Bacău fiind reprezentată prin frații : Niță Neacșu, Popescu Nicolae și Bidiuc Ioan. Aici au fost întăriți ca pastori frații Dinu Stochici, pastor în districtul Cimpulung Moldovenească, Liga Icsafat, pastor în

districtul Oituz și Roșca Emanuel, pastor în districtul Suceava. Fie ca Bunul Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea Sa asupra acestui frumos grup de slujitori ai lui Dumnezeu, pentru o slujire dezinteresată și plină de jertfire de sine în folosul tuturor.

DARUL

VORBIRII

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“. Col. 4, 6.

Vorbirea este unul din cele mai minunate daruri de care dispune omul. Este adevărat, și ființele necuvântătoare, vietățile regnului animal, dispun de posibilitatea de a comunica între ele prin semnale care constituie pentru cei care se ocupă de cercetarea lor un izvor nesecat de surprize; însă pe cînd viața animalelor este reglementată prin instincte legate de nevoile fiecăruia în parte și a speciei în ansamblu și chiar a regnului, iar comunicările lor rămîind în sfera acestor necesități, omul dispune de puteri raționale care îi permit perceperea conștiință a mediului înconjurător, a însăși existenței sale și îi dau posibilitatea de a judeca de la cauză la efect, să facă analiză și sinteză, și să-și ridice gîndurile de la cele concrete la cele abstracte, de la cele vizibile la cele spirituale. Vorbirea este oglindirea acestor capacități raționale, ea poate să reflecte viața lăuntrică a omului exteriorizînd stările sale afective și procesul gîndirii sale.

Așa dar, ocupîndu-ne de problema vorbirii, studiul nostru va cuprinde două aspecte ale acestei manifestări proprii omului: conținutul și forma vorbirii noastre.

Sfînta Scriptură cuprinde multe îndemnuri care se referă la conținutul vorbirii. Apostolul Pavel în epistola către Efeseni spune: „Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste care nu sînt cuviincioase; ci mai de grabă cuvinte de mulțumire“. Apostolul Iacob ne atrage atenția asupra primejdiei de a folosi spre rău mădularul cel mic, limba, iar Domnul Isus Hristos ne avertî-

zează, chiar, că pentru orice cuvînt nechibzuit va trebui să dăm socoteală.

Dacă textul de introducere ne îndemna ca vorbirea noastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, atunci, făcîndu-ne un control, va trebui să constatăm că nici unul dintre noi nu corespunde unui ideal atît de înalt. Această recunoaștere a stării de fapt ar putea să ne ducă la disperare pentru că ea dă la iveală cauze mult mai grave.

Așa după cum o boală se poate manifesta într-o parte a organismului, dar aceste manifestări să fie un simptom sigur pentru tulburări mai profunde, tot așa vorbirea noastră pornește din straturile adînci ale ființei noastre, dînd la iveală chiar și frămîntările subconștientului și inconștientului, „căci din prisosul inimii vorbește gura“. Astfel sînd lucrurile, nici o educație, nici un tezaur de cunoștințe nu ne poate ajuta să realizăm acest „întotdeauna“ cerut ca principiu etic absolut dacă nu produce o purificare a izvoarelor lăuntrice. „Zideste în mine, Doamne, o inimă curată și dă-mi un duh nou și statornic“ se ruga psalmistul David, constient de nevoia sa.

Dar textul nostru se pare că ne dă indicii și asupra felului de a da formă unui conținut de valoare. Se spune că „tonul face muzică“ iar o „vorbire cu har“ pe lîngă valoarea etică desigur va trebui să ofere și valoarea estetică iar „sarea“ cu care să fie dreașă vorbirea noastră face aluzie la un ingredient, care în mod corect dozat, face mîncărurile gustoase. În aceeași ordine de

idei înțeleptul Solomon spune: „un cuvînt spus la vremea potrivită, este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint“.

De fapt, în vorbirea noastră fiecare cuvînt ar trebui să aibă timpul și locul potrivit într-o așezare atît de judicioasă încît să facă parte organică, de neînlocuit din expunerea gîndurilor noastre. Iată meriele de aur — valoarea etică — prezentate într-un coșuleț de argint — valoarea estetică.

Desigur, coșulețul de argint constituie rezultatul unei strădanii migăloase artistice, bazîndu-se pe talent și cunoștințe. Și darul vorbirii este un talent care presupune ca oricare talent, preocupare continuă în năzuința spre perfecțiune. În pilda cu talanții încredințați diferitelor categorii de oameni, reiese limpede necesitatea unei contribuții personale în sprirea lor. Copilul depune un efort uriaș în a-și însuși acest dar care există ca germene în ființa sa plîpîndă. Pentru mulți oameni se vedește însă în această evoluție un „punctus terminus“ care nu coincide în nici un fel cu posibilitățile latente dar existente.

Vorbînd despre forma vorbirii noastre, este evident că aceasta va fi în strînsă legătură cu fondul, conținutul ei. Valoarea estetică a vorbirii este determinată în linii mari de trei factori principali: corectitudine, adică conform regulilor gramaticale, știl, adică mînuirea cu pricepere a unui vocabular bogat și variat, și realizarea maximei frumuseți expresive, printr-o așezare plastică și logică și în sfîrșit pronunțarea, adică formularea cuvintelor, timbrul și mlădierile glasului.

Fiecare om cunoaște cel puțin o limbă, limba maternă. Limba vorbită de părinții săi, cea de care se leagă de obicei primele impresii conștiente. Totuși este surprinzător să constați cît de

(Continuare în pag 16)

Duhul Sfânt

și

condițiile primirii Lui

M. UBA

Domnul Isus, înainte de a se înălța la cer, porunci ucenicilor Săi să nu se depărteze de Ierusalim, pînă ce nu vor fi umpluți cu putere de sus. Luca, 24,49.

Dacă prezența Duhului Sfânt era necesară pe vremea apostolilor, ea este necesară și pentru Biserica Domnului de astăzi. Fără această ungere din ceruri, ucenicii Domnului n-ar fi fost în stare să aducă la îndeplinire minunată lucrare încredințată lor. Această tainică și valoroasă făgăduință a lui Isus își găsi împlinirea în Ziua Cincizecimii. Fapte 2,1-4.

„În Ziua Cincizecimii, Cel veșnic S-a descoperit față de Biserica Sa cu putere, prin mijlocirea Duhului Sfânt, El S-a coborît din înălțimile cerului, ca un vînt puternic, ca un vijiiț, în odaia unde erau adunați ucenicii. Părea ca și cum de veacuri puterea aceasta fusese ținută pe loc, iar acum cerul se putea bucura că poate să reverse asupra Bisericii bogățiile puterii Duhului Sfânt. Sub influența Duhului Sfânt, cuvinte de pocăință și de mărturisire se uneau cu cîntecele de laudă pentru păcatele iertate. Intregul cer se pleacă pentru a privi și adora Înțelepciunea iubirii neasemănată și de necuprins. Ei apucară darul revărsat“.

Inima ucenicilor era plină de bunăvoință și de o revărsare profundă și cuprinzătoare a iubirii dumnezeiești. Cuvintele lor ca niște fulgere cerești își croiau drum la inimile oamenilor.

Mîntuitorul își împlini făgăduința dată de a trimite Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt veni și luă locul Domnului în Biserică. Biblia ne raportează că El veni asupra fiecăruia dintre credincioși; de aceea Biserica în care sînt credincioșii rămîne reședința Sa, obștea credincioșilor, Catedrala divină, în care Duhul Sfânt își are reședința.

Duhul Sfânt este în Biserică spre a o cîrmui și duce la biruință și la liberare de păcat. Domnul Hristos a luat măsuri ca Biserica Lui să fie un corp transformat, luminat, de lumina cerului, avînd slava lui Emanuel. Scopul Său este ca fiecare creștin

să fie înconjurat de o atmosferă de lumină și de pace. Pentru acela care dînd eul la o parte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii sale, și trăiește o viață de deplină consacrare pentru Dumnezeu, nu există piedică spre a se face de folos.

După Ziua Cincizecimii au avut loc multe lucrări mari și minunate, ca de exemplu: Inimile oamenilor au fost atinse, și ei se convinseseră de păcatele lor. Ucenicii au înțeles adevărurile pe care Domnul Hristos le rostise în formă de parabolă. Învățăturile care pentru ei fusese taine, au fost clarificate. Priceperea care le-a venit odată cu revărsarea Duhului Sfânt i-a făcut să se rușineze de teoriile greșite, închipuete, la care țineau foarte mult. Fiecare creștin vedea în fratele său copia divină a iubirii și bunăvoinței. Un singur interes domina. Unica ambiție a credincioșilor era de a da pe față asemănarea în caracter cu Hristos. Ei erau o inimă și un suflet. Toate neînțelegerile fuseseră date la o parte. Este bine să fim atenți la cuvîntul care zice: „Mulțimea celor care crezuseră era o inimă și un suflet“. Fapte 4,32. Fie că Duhul Aceluia care a murit pentru că păcătoșii să poată trăi, să însuflească întreaga adunare a credincioșilor.

Așa cum este de adevărat că Hristos S-a înălțat la cer, tot atît de adevărat este că El a trimis aici pe pămînt Duhul Sfânt ca să fie în locul Său un sfîtuitor personal al fiecăruia și al tuturor.

Făgăduința Duhului Sfânt este făcută și Bisericii Sale din această vreme. „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară; Domnul scoate fulgerele și va trimite o ploaie îmbelșugată pentru toată verdeața de pe cîmp“. Zah. 9,12; 10,1. Revărsarea Spiritului Sfânt în Ziua Cincizecimii a fost Ploaia Timpurie; Ploaia cea Tîrzie va cădea și mai îmbelșugată. Duhul Sfânt așteaptă aceasta ca să-L dorim și să-L primim. Domnul Hristos vrea să se dea pe față în toată plinătatea Lui prin Duhul Sfânt.

Curcubeul din jurul tronului este o asigurare că Dumnezeu

este credincios; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare.

Această mare binecuvîntare este dată Bisericii Sale cu anumite condiții. Dacă luăm aminte la lucrarea Duhului Sfânt, sîntem îndemnați să dăm la o parte păcatul care este singura piedică în calea revărsării. Duhul Sfânt poate face mult pentru noi numai cînd am părăsit păcatul și am supus inima noastră lui Dumnezeu. Ca să fim umpluți de Spiritul Sfânt trebuie mai întîi să fim goliți de tot.

Atît Biblia cît și Spiritul Profeției ne prezintă condițiile potrivite cărora putem aștepta Duhul Sfânt ca să-și arate prezența în Biserica Domnului din această vreme.

Prima condiție de a primi Duhul Sfânt este de a-L cere de la Dumnezeu în rugăciune. Duhul Sfânt nu se poate odihni asupra aceluia care neglijează rugăciunea.

Să nu neglijăm niciodată de a ne ruga. Să dăm loc mai des rugăciunii individuale în viața noastră. Dacă neglijăm rugăciunea atunci în suflet domnește secetă, uscăciune și lipsă de Spirit Sfânt.

„Noi trebuie să ne rugăm tot atît de stăruitor pentru coborîrea Duhului Sfânt cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei au avut nevoie de El atunci, noi avem și mai mare nevoie de El azi“.

Biserica Domnului are nevoie de puterea Duhului Sfânt; și acum este timpul de a-L cere în rugăciune. Dar în toată lucrarea pe care o face Dumnezeu pentru om, El plănuește ca omul să conlucreze cu El. În scopul acesta Domnul invită Biserica și pe fiecare în parte să aibă o evlavie mai ridicată, un simțămînt mai just al datoriei, o înțelegere mai clară a datoriei față de Creator. El ne cere să fim un popor curat și sfînt.

Dacă dorim din toată inima să primim Duhul Sfânt, este nevoie de o zilnică punere în legătură cu Dumnezeu prin Cuvîntul Său. Plinătatea Duhului Sfânt nu poate veni în nici unul din cei care neglijează să se hrănească din pîinea vieții, Cuvîntul lui Dumnezeu.

Spiritul Sfânt este dat acelor care ascultă. Fapte 5,32.

Am fost noi gata totdeauna să ascultăm de Dumnezeu și să dăm supunere învățării Cuvintului Său? Cînd Duhul Sfânt ne-a îndemnat și ne-a adus convingerea de păcatele noastre, ne-am despărțit noi de ele, sau pentru că am iubit mai mult poftele firii pămîntești, am rămas tot în ele? Dacă lucrul se petrece așa în viața noastră, atunci trebuie să părăsim toate poftele firii pămîntești și sufletul nostru să apuce pe drumul ascultării de Dumnezeu.

Ocea ce condamnă Spiritul Sfânt, noi trebuie să părăsim. Întirzirea de a face aceasta, închide inima noastră și dă afară din ea pe Isus. Cel mai minunat lucru din partea fiecăruia este să îngăduie Spiritului Sfânt să-l conducă. Rom. 8,14.

Există în viața noastră vreun păcat condamnat de Duhul Sfânt? Dacă este, atunci acel păcat, nefiind părăsit, închide usa inimii și dă afară Spiritul lui Dumnezeu. Ca să primim Spiritul lui Dumnezeu, trebuie să părăsim orice păcat care a ajuns să ne stăpînească. Dacă această experiență nu se petrece cu un credincios, el nu este în stare a primi sigiliul Spiritului Sfânt făgăduit. Pentru a primi Duhul Sfânt, trebuie ca creștinul care dorește întîlnirea cu Dumnezeu, să urască păcatul așa cum l-a urit Mintuitorul.

Păcatul trebuie să fie răstignit. O reînnoire completă trebuie săvîrșită de Duhul Sfânt. Ori de cîte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața lui va fi adusă în conformitate cu Legea, la ascultarea perfectă. Aceasta este lucrarea minunată a Duhului Sfânt. Străduințele Duhului produc în inimă adevărată iubire pentru Hristos. Această iubire este manifestată în ascultare. Numai puterea aceasta a Duhului Sfânt este în stare să ne facă înțelepți spre mîntuire și să ne pregătească pentru curții de sus. Domnul Hristos dorește să ne dea o binecuvîntare care să ne facă sfinți.

Spiritul Sfânt este dat acelor care au în sufletele lor o iubire sinceră și curată. „Să nu întruștiți pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost sigilați pentru ziua răsculpărării”. Efes. 4,30-32.

Păstrăm noi minie, supărare sau amărăciune împotriva altora? Spiritul Profeteiei ne spune: „Duhul Sfânt nu poate fi revărsat niciodată, atît timp cît vor exista dezbinări, neînțelegeri și amărăciuni între membrii Comunității. Minie, invidia, gelozia, privirea cu ochi bănuitori și neîncrederea, sînt de la Satana și sînt piedici în calea revărsării Duhului Sfânt”.

Acea care se adapă din plin din Duhul Său nu vor fi ambițioși pentru ei înșiși. Ceea ce este necesar azi pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, este o neîmpiedi-

căță lucrare a Duhului Sfânt asupra minții și asupra inimii. Cînd Duhul Sfânt ne modelează și ne prelucurează, cuvintele și faptele noastre vor da pe față o recunoștință pornită din inimă.

Cînd Duhul Sfânt ajunge să călăuzească mintea, se va vedea în fiecare din noi un nivel mai ridicat de spiritualitate. Se va da pe față unitatea și iubirea care va fi o dovadă că am primit Spiritul Sfânt. Adevărul divin va fi înălțat; și pe măsură ce el va străluci ca o lampă aprinsă, va fi înțeles tot mai bine.

Spiritul Profeteiei ne spune: „Noi trebuie să fim conduse sfințite, prin care să se reverse la alții viața cerească. Duhul Sfânt trebuie să însuflețească și să pătrundă întreaga Biserică, curățînd și întărind inimile”.

Facă Domnul ca inimile noastre să se supună puterii Duhului Sfânt ca să fie simțitoare la învățătura Cuvintului lui Dumnezeu, să fim în stare să pătrundem lucrurile adînci ale lui Dumnezeu. Facă El ca credincioșii Săi să fie aduși sub influența profundă a Duhului Sfânt, spre a putea prezenta în mijlocul semenilor bunătatea, iubirea și îndurarea Lui!

DARUL VORBIRII

Urmare din pag. 14

puțini oameni își cunosc bine limba lor maternă. Atît de ușor se încetățenesc greșeli care stîrbesc limbii vorbite farmecul ei. Unele greșeli gramaticale se bucură de o largă circulație și se transmit din tată în fiu.

Desigur, limba este ceva viu, supus transformării dar gramatica nu constituie o plămuire abstractă, ci rezultă din însăși structura limbii. Este adevărat că fiecare limbă prezintă și probleme discutabile în formularea gramaticii, probleme care pot suferi interpretări diferite, dar chiar și în aceste cazuri trebuie să fim cu cunostințele noastre la zi. Cîte gînduri valoroase nu-si pot face efectul pentru că sînt prezentate într-o formă atît de defectuasă încît nu ne pot impresiona favorabil. Oare ne este îngăduit să fim neglijenți în vorbirea noastră?

A doua problemă, cea a stilului, se întemeiază în primul rînd pe tezaurul cuvintelor de care dispunem. Limba este alcătuită dintr-un număr de multe mii de cuvinte, număr care nu rămîne constant. Unele cuvinte își pierd rolul lor și sînt înlocuite prin altele. Unele suferă transformări în fond și

formă, fie că sensul lor se îngustează sau se generalizează sau se modifică complet.

Limbile se influențează reciproc, fiecare împrumutînd de la altele noi cuvinte, care cu trecerea timpului trec printr-un proces de asimilare.

Cît de mare este procentajul cuvintelor cunoscute și folosite de noi? Pot afirma, că foarte mulți oameni se mulțumesc cu un număr extrem de restrîns de cuvinte uzuale, număr care tot timpul vieții lor nu suferă modificări substanțiale. Este bine să folosim orice ocazie pentru a ne îmbogăți vocabularul, și pentru o conectă identificare a cuvintelor să ne adresăm dicționarului.

Aici trebuie amintit și marele folos pe care îl prezintă studiul altor limbi, mai ales al celor de o largă circulație. Fiecare limbă învățată ne deschide orizonturi noi și ne îmbogățește viața.

Tezaurul cuvintelor cunoscute nouă este materialul din care se compune vorbirea noastră. Și dacă orice vorbire omenească ajunge la limite de netrecut în exprimarea lucrurilor de negrăit, nu ar trebui să îngustăm și mai mult prin neștiință capacitatea noastră de exprimare. Iar în ce privește așezarea cuvintelor într-o formă logică, plastică și atrăgătoare, cunoașterea regulilor care determină structura stilistică ne va ajuta să folosim din plin comoara vocabularului nostru în exprimarea sentimentelor și idelilor noastre.

În sfîrșit pronunțarea corectă a cuvintelor, legarea propozițiilor și frazelor într-o intonație adecvată, sublinierea punctelor culminante prin mlădirea glasului, toate acestea abia vor pune în valoare gîndurile care vor să se înveșminteze în cuvînt.

Mulți oameni se mulțumesc cu o pronunțare neglijentă, abia mișcînd buzele și rostind cuvintele printre dinții înțelești. Totuși organismul nostru dispune în aparatul complex destinat vorbirii, de posibilități pentru fiecare om — care nu suferă de o defectiune organică — ca să-și însușească o vorbire plăcută. Nici bolborosirea monotona, nici vorbirea extatică continuă nu vor impresiona plăcut auzul nostru și prin auz forul nostru interior, ci numai o vorbire care disune de toată paleta posibilă g-aiului omenesc, așezînd într-o pronunțare clară fiecare cuvînt la locul lui în desfășurarea elocutoare a efectului generator de emoții. Numai o astfel de vorbire poate să lase urme adînci în sufletul nostru.

Iată ce însemnează menz de aur oferite într-un coșuleț de argint, iată ce însemnează o vorbire cu har, dreașă cu sare. Vorbirea, darul minunat încredintat nouă — fie ea o binecuvîntare prin fondul și forma ei, pentru noi și pentru semenii noștri al căror drum se încruciează cu al nostru.

H. G.

RUGĂCIUNEA

INSEMNĂTATEA ȘI CONDIȚIILE EI

H. ARTINIAN

Despre însemnătatea rugăciunii s-au spus și s-au scris cuvinte frumoase și valoroase. Nu ne îndoiim că încă se vor mai rosti și încă se vor mai scrie gânduri și cugetări înalte, sublime despre rugăciune. S-a spus despre însemnătatea ei că este covârșitoarea, este hotărâtoarea în viața creștinului. Sintem în totul de acord cu autoarea inspirată care a scris că rugăciunea este o știință divină, o știință care trebuie pusă în slujba omului și a omenirii. Să-i citim cuvintele: „În rugăciunea din credință este o știință dumnezească; o știință pe care trebuie să o înțeleagă oricine vrea să-și ducă la bun succes cariera vieții sale”.

În ce măsură prețuia Mintuitorul nostru această artă și știință divină, se poate vedea din propria Lui viață petrecută sus pe munte cu Dumnezeu, și jos în vale între nenumărații oameni pentru care venise, în mijlocul cărora trăia și pentru care lucra de cu zori și până în noapte. „În zilele acelea Isus S-a dus în munte să se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece pe care i-a numit apostoli”. Luca 6,12-13.

Despre El, și despre exemplul Său desăvârșit, este scris că „în acele ore când Se ruga singur de o parte, a primit în viața Sa pămîntească înțelepciune și putere. Creștinii să urmeze exemplul Său găsindu-și în zorii zilei și în amurg de seară câte o clipă liniștită pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Și în tot timpul zilei, inimile lor să se înalțe către Dumnezeu. La fiecare pas de pe calea noastră. El spune: Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mîna dreaptă. Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor”!

Așa dar mijlocul prin care Domnul nostru Isus Hristos a primit

înțelepciune și putere, a fost rugăciunea. El avea nevoie de înțelepciune. Zilnic El era înconjurat și observat cu stricteță de cărturari și farisei, care așteptau și nu doureau altceva, decît să audă un cuvînt din partea Lui, sau să vadă vreo faptă săvîrșită de El, ca să-L poată acuza și să ceară condamnarea Lui. Evanghelistul zice în această privință: „Au început să pîndească pe Isus; și au trimis niște iscoditori, care se prefăceau că sînt neprihăniți, ca să-L prindă cu vorba și să-L dea pe mîna puterii dregătorului”. Luca 20,20.

De cîtă înțelepciune divină avea nevoie scumpul nostru Mintuitor ca să nu poată fi împiedicat, și să poată lucra pentru binele oamenilor! Prin rugăciune, El cerea de la Tatăl ceresc — care este izvorul Înțelepciunii — înțelepciunea necesară, ca să facă față situațiilor în care El aducea adversarii Săi. Înțelepciunea aceasta l-a fost acordată totdeauna prin Duhul Sfînt. În felul acesta El a putut să facă față cu bine tuturor împrejurărilor și tuturor problemelor. Nimeni și nimic nu l-a putut cînti de pe calea datoriei Sale, pînă ce, cu o ultimă rugăciune, și-a dat prețioasa Sa viață, pe crucea de pe Golgota, ca preț pentru rîscumpărarea vieții pierdute a celor păcătoși.

El a dat urmașilor Săi asigurarea: „Vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți protivnicii voștri”. Luca 21,15. „Dar”, a zis El, arătînd prin aceasta condițiile obținerii unei asemenea înțelepciuni, „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide”. Mat. 7,8-9.

Urmașii Săi, ca și El, trebuie să ceară. Să nu uităm nici o clipă măcar să avem în ceruri un Tată

nu numai Atotputernic și Veșnic, ci și Atotiubitor, Atotștiutor și Atotcunoscător. Nu se poate ca unui copil al Lui, care îi cere lucruri bune, El să nu vrea să i le dea, pentru că El „dă tuturor cu mîna largă și fără muștrare”. Din motive superioare și iubitoare, s-ar putea înîmpla să nu primim chiar cînd cerem, dar să avem deplină încredere că darul ni se va acorda, nu după așteptările noastre, dar totdeauna pentru binele nostru.

În afară de înțelepciunea divină pe care o primea Mintuitorul, și datorită căreia putea rezolva ca nimeni altul situațiile complicate și foarte delicate, care cereau mult tact și multă lumină, Mintuitorul, pe aceeași cale a rugăciunii mai primea și puterea necesară pentru lucrarea Lui. El vorbea ca Unul care avea putere. Din El izvora și emana putere. Raportul inspirat zice despre El: „Iar puterea Domnului era cu El ca să vindece”. Luca 5,17 u.p.

Puternicele și inegalabilele Sale fapte și lucrări, erau săvîrșite prin puterea nemijlocită a Prea Sfîntului Spirit al lui Dumnezeu. Cine ar putea enumăra lucrările Lui, vindecările Lui, faptele Lui, în care se vedeau manifestarea nu numai a iubirii Sale plină de compătimire, dar în aceeași măsură se vedea și puterea lui Dumnezeu? Ascultați declarația Lui solemnă și plină de autoritate adresată celor care asistau la vindecarea slăbănogului: „Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pămînt să ierte păcatele: Tie îți poruncesc, a zis slăbănogului, scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă”. Și numai decît, slăbănogul s-a sculat în fața lor, a ridicat patul pe care zăcea, și s-a dus acasă, slăvind pe Dumnezeu”. Luca 5,24-25.

Cînd datorită puternicului și vîului Său cuvînt, tînărul decedat din Nain a fost redat sănătos și viu mamei sale, care nu putea crede ochilor această feicire, mulțimile ce asistasă la puterea desfășurată în această scenă de neuitat, „au fost cuprinse de frică, slăveau pe Dumnezeu și ziceau: Un Mare Prooroc s-a ridicat între noi, și

Dumnezeu a ceretat pe poporul Său". Luca 7,16.

Toate acestea Mintuitorul le-a obținut prin rugăciune. El a vorbit și a predicat Cuvîntul ca nimeni altul. El a săvîrșit fapte atît de luminoase și atît de puternice, cum pînă la El nu se auzise, și de atunci pînă acum nu s-au mai văzut, pentru că El S-a rugat cum nu s-a mai rugat altul ca El.

„Doamne, învață-ne și pe noi să ne rugăm”, I-au spus ucenicii, cînd Mintuitorul a încheiat un serviciu divin de laudă, și pe care El l-a condus în prezența și în auzul ucenicilor și oamenilor care îl însoțeau și care îl ascultau cu plăcere. Și El i-a învățat. Ucenicii au avut un bun început în școala rugăciunii. La rîsul lor, în viața și în activitatea de mai tîrziu, au înălțat rugăciuni care au mișcat brațul Celui Atotputernic. Citindu-le și astăzi, după aproape două mii de ani, ne putem da seama că ele erau dictate și inspirate de Duhul Sfînt.

Cînd ucenicii au învățat de la El cum să se roage și cum să lucreze pentru binele semenilor lor, în istoria omenirii noastre a început o eră nouă și glorioasă.

Și noi avem nevoie de putere. Lucrarea noastră este o lucrare care nu se poate face decît prin putere divină. „Și voi veți primi o putere, și-Mi veți fi martori”. Aceasta este puterea lui Dumnezeu, care se manifestă prin lucrările Duhului Sfînt. Să cerem în rugăciuni umile dar călduroase, puterea făgăduită, puterea care așteaptă să fie cerută, puterea care ne este atît de necesară în lucrarea noastră în familiile noastre, și în propriile noastre vieți! Cu o recunoștință care să nu mai aibă seamăn, să citim făgăduința foarte prețioasă, făcută pentru fiecare din noi: „Tatăl nostru din ceruri așteaptă să poată vărsa asupra-ne toate binecuvîntările Sale. Acesta este privilegiul nostru, de a bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. Asigurarea dată lor atunci, adică ucenicilor, că rugăciunile le vor fi ascultate, își are aceeași valoare și pentru noi”.

„Rugăciunea este cheia cu care credinciosul poate deschide tezaurul cerului, din care să primească toate darurile și binecuvîntările bogate ale Atotputernicului. Fără rugăciuni stăruitoare și necontenită veghere, noi sîntem expuși primejdiei de a ajunge nepăsători și neglijenți, și de a ne abate de la calea dreptății”.

Un creștin adevărat, un urmaș al lui Hristos, niciodată nu ar trebui să se abată de pe calea dreptății. El trebuie să fie drept, cinstit, integru, harnic și folositor tuturor. Citatul amintit mai sus ne spune că nu putem ajunge la această treaptă înaltă pe scara virtuților și calităților omenestii, și nu putem rămîne în această stare binecuvîntată de Dumnezeu, și foarte plăcută și

apreciată de oameni, dacă neglijăm rugăciunea.

În orice loc și în orice împrejurare s-ar găsi, creștinul poate înălța de pe altarul de aur al inimii sale consacrate, rugăciunile sale de mulțumire și de mijlocire, așa cum se înălța altădată, în curțile și în încăperile sfințite ale Templului, de pe altarul de aur, fumul de tămîie frumos și plăcut mirositor.

În felul acesta Dumnezeu îl va ajuta să-și facă lucrul mai bine, să facă pe cei din jurul său mai buni, iar el însuși să fie mai prețuit și mai respectat.

Și acum citeva cuvinte despre condițiile pe care trebuie să le îndeplinim pentru ca rugăciunile noastre să fie cu efect, să fie ascultate, să-și poată ajunge scopul pentru care au fost rostite.

Ni se spune că prima și cea mai mare dintre condiții, este ca noi înșine să simțim nevoia după ajutorul lui Dumnezeu. După cum un om infometat simte o dorință după piine, după hrană, și după cum un om însetat dorește un pahar cu apă rece, tot așa, și noi simțim nevoia de a apela la Tatăl nostru iubitor, pentru ajutorul Său și pentru mîngîierile Sale duioase. „Marea noastră nevoie de ajutor este ea însăși un argument, care pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră”.

Psalmistul spunea: „Dacă aș fi cugețat lucruri nelegiuite în inima mea „nu m-ar fi ascultat Domnul”. Ps. 66,18. Odată cu aceste cuvinte, avem a doua condiție. Cugetele rele și vinovate s-ar putea să se reverse ca un fluviu tulbure, care nimicește totul în calea lui. Dar după cum oamenii au reușit să zăgăzuiască fluviile și țărniurile mărilor și oceanelor, tot așa și noi trebuie să zăgăzuim orice gînd rău și orice sugestie necurată și vinovată. Față de noi înșine și față de semenii noștri trebuie să nutrim numai gînduri curate, gînduri de pace și de fericire.

Deși au trecut aproape două mii de ani, auzim și astăzi avertismentul solemn al Mintuitorului: „Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Mat. 6,15. Să iertăm deci orice greșeală și orice vinovăție din partea fraților noștri. Aceasta este datoria noastră. Iar datoria lor e să repare, pe cît e cu putință, greșeala sau răul pe care l-a produs. În inima în care se produce această iertare, năvălește Duhul Sfînt, aducînd asigurarea că binecuvîntarea divină se repauzează asupra ei. Ce fericit e sufletul care împlinește și această a treia condiție!

„Și fără credință e cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. Ebr. 11,6. Condiția care urmează în mod normal, este credința. Să

crezi, fără să te îndoiești. Să crezi în ciuda aparențelor potrivnice. Să te încrezi în El, cum se încrede un copil gîngăș în brațul puternic al Tatălui său, sau care stă cu deplină încredere la sînul iubitor al mamei sale. „Dacă în credință umilă și încrezătoare facem cunoscut dorințele noastre lui Dumnezeu, care vede toate creaturile Sale și le guvernează pe toate cu voință și cu gîndul Său, atunci El va asculta strigarea noastră, și va lumina inimile noastre”.

Noi trebuie să fim și stăruitori în rugăciune. Ni s-a lăsat parabola cu văduva stăruitoare, tocmai, ca prin contrast, să putem vedea cît de binevoitor este Tatăl nostru ceresc, ca să ne împlinească cererile și astfel să-și slăvească Numele Său. Să stăruim deci în rugăciune și să veghem în ea cu mulțumire, după cum ne învață apostolul Domnului, în epistola către Romani, cap. 12,12.

Ca o încoronare a asigurărilor prețioase și dulci pentru sufletele noastre, Mintuitorul a spus ucenicilor Săi, cînd îi pregătea pentru marea depărțire ce urma să aibă loc foarte curînd: „Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face”. Ioan 14,13,14.

Cu o încredere nețărnută și cu fericire sinceră în inimile noastre, să rostim acest Nume scump, acest Nume prețios, Numele Mintuitorului nostru Isus Hristos. El să fie auzit la începuturile rugăciunilor noastre de mulțumire, de mijlocire și de cerere, și să fie rostit cu venerație și nespuse recunoștință la încheierea rugăciunilor noastre. Cînd rostim Numele Lui în rugăciunile noastre, să avem toată îndrăzneala ca să ne rugăm în spiritul în care S-a rugat El și cu puterea cu care a apelat El la inima veșnic iubitorului Tată ceresc. În același timp să credem cu fermitate în făgăduințele Sale prețioase, să nădăjduim în harul Său îmblîșugat, și să ne hotărîm a trăi o viață după voia Sa și a săvîrși fapte care să facă cinste Numelui Său.

Asemenea rugăciuni nu se pierd. Asemenea rugăciuni ajung nu numai la Tronul Tatălui nostru ceresc, dar ele sînt primite în inima Sa mare și iubitoare, din care se vor revărsa valuri nesfîrșite de har, de mîngăiere și ajutor la vreme de nevoie.

Hristos — Temelia Bisericii

Domnul Hristos a avut o biserică a Sa în decursul tuturor veacurilor. El a plantat biserica Sa ca o vie într-un pământ mănăs. Cu o grijă plină de afecțiune, El a udat-o și S-a preocupat îndeaproape de ea, pentru că dorea și aștepta de la ea să aducă roadele neprihănirii.

Dumnezeu a avut o biserică atunci când Adam, Eva și Abel au acceptat și au salutat cu bucurie vestea cea bună că Domnul Isus Hristos era Răscumpărătorul lor. Aceasta însemna atunci, tot așa cum însemnează și astăzi, făgăduința prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lor.

Ori de câte ori bătrînul patriarh Enoh — al șaptelea patriarh de la Adam — avea ocazia de a face cunoscut celor ai săi, solia ce o primise de la Dumnezeu, Domnul Isus li se alătura în închinarea lor lui Dumnezeu. În zilele lui Enoh erau și unii dintre contemporanii lui, care aveau în inima lor credința. Niciodată Bunul Dumnezeu n-a lăsat pe cei puțin credincioși ai Săi, fără prezența Sa și nici fără martori.

Sanctuarul Iudaic a fost un tip al bisericii creștine. Era o construcție minunată, monumentală, făcută din două părți, partea din afară și partea interioară, una deschisă slujirii tuturor preoților și cealaltă nu-

mai pentru slujba Marelui Preot, care reprezenta pe Domnul Isus Hristos.

Biserica de pe pământ compusă din cei ce sînt credincioși lui Dumnezeu, este „adevărul tabernacol“, în care Mintuitorul este cel ce slujește. Dumnezeu și nu omul, a ridicat acest sanctuar pe o platformă înaltă. Acest sanctuar este trupul lui Hristos și din cele patru puncte cardinale ale terei, el strînge pe cei ce-L vor ajuta să-L înalțe.

Prin Domnul Hristos, adevărații credincioși sînt reprezentați ca fiind clădiți împreună spre a constitui un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfînt.

Profetul spune: „Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpîni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie și o desăvirșită unire va domni între ei amîndoi“. Zah. 6,13.

Odată cu chemarea lui Ioan, Andrei, Simon, Filip și Natanael a început întemeierea bisericii creștine.

„Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“... „Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus...“

Acești doi ucenici au fost cuceriți de învățătura profund impresionantă și totuși simplă și practică a Domnului Isus. Inimile lor nu fuseseră niciodată atât de mișcate mai înainte. Andrei, fratele lui Simon Petru, a fost unul dintre acești ucenici. El era foarte interesat și era nerăbdător ca să vadă pe Mintuitorul, să asculte de la El prețioasele Lui învățături. Andrei, ne spune raportul biblic, a mers la fratele său, Simon, și cu siguranță spuse că a găsit pe Hristos, pe Mesia, Mintuitorul lumii.

Au venit amîndoi la Domnul Hristos și cînd Mintuitorul privi la ei, El spuse lui Simon: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa“ (care tilmăcit însemnează Petru). A doua zi Domnul Isus a ales un alt ucenic, pe Filip, și i-a poruncit să-L urmeze. Filip credea pe deplin că Domnul Hristos era Mesia. El găsi pe

Natanael. El a fost unul dintre cei ce l-au auzit pe Ioan Botezătorul proclamând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“...

Cu acești câțiva ucenici, temeliea bisericii creștine a fost pusă.

Dar la un moment dat au rămas numai unsprezece ucenici și câteva femei credincioase, ca temelie a bisericii creștine.

Ucenicilor Săi, Domnul Isus le-a pus o a doua întrebare, privitoare la ei, la ucenici: „Dar voi, cine ziceți că sint?“ Petru a răspuns atunci, „Tu ești Hristosul. Fiul Dumnezeului Celui viu“...

Domnul Hristos a răspuns lui Petru spunând: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele și-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“. Adevărul mărturisit de Petru, formează temeliea credinței creștine. Este ceea ce de fapt a declarat despre Sine Domnul Hristos, ca fiind viața veșnică...

Isus a continuat apoi...: „Și Eu îți spun: Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui“. Petru, însemnează o piatră — o piatră ce se rostogolește. Petru nu a fost piatra pe care a fost biserica întemeiată. Porțile locuinței morților l-au biruit atunci când el s-a lepădat cu blesteme de Fiul lui Dumnezeu. Biserica a fost zidită pe Cel împotriva căruia porțile locuinței morților nu au putut avea nici un succes.

Cu veacuri înaintea venirii Mântuitorului, Moise a îndreptat atenția spre Stînca Mântuirii lui Izrael. Psalmistul David a cântat despre „Stînca, tîria Mea“. Isaia a scris: „Așa zice Domnul. Iată pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică“. Isa. 28,16. Chiar Petru scriind în mod inspirat, aplică această profeție la Domnul Isus când spune: „dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul, apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă

și scumpă înaintea lui Dumnezeu. 1 Petru 2,3-4.

„Nici o altă temelie nu poate fi pusă de om, decît aceea care a fost pusă și care este în Isus Hristos“. Și „pe această temelie“, spune Domnul Isus, am să-Mi zidesc Biserica. În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența armatei nevăzute a iadului, Domnul Hristos și-a întemeiat biserica Sa pe piatra cea vie. Această piatră, această Stînca, este chiar El — trupul Său care S-a frînt și a fost adus jertfă pentru noi. Împotriva bisericii zidită pe această temelie, porțile iadului, porțile locuinței morților nu vor avea biruință...

Timp de șase mii de ani, credința a fost clădită, a fost întemeiată de Domnul Isus Hristos.

Biserica creștină își începu existența ei rugîndu-se pentru Duhul Sfînt. Era la începuturile ei, lipsită de prezența personală a Domnului Hristos. Chiar înaintea înălțării Sale, Domnul Hristos a dat ucenicilor Săi mandatul de a vesti Evanghelia mîntuirii tuturor. „Voi veți primi o putere“, spuse El, „după ce Duhul Sfînt va veni asupra voastră, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului“. (Fapte 1,8). „dar... rămîneți în cetate (în Ierusalim), pînă veți fi îmbrăcați cu putere de sus“. Luca 24,49.

Ascultînd de cuvîntul Maestrului lor, ucenicii s-au întors la Ierusalim, și timp de zece zile s-au rugat pentru împlinirea acestei făgăduințe a lui Dumnezeu. În aceste zece zile de profundă cercetare a inimii, ucenicii au dat la o parte toate deosebiriile și diferențele ce existau între ei și s-au apropiat laolaltă într-o strînsă și creștinească comuniune. Pe cînd se rugau, și-au dat seama ce privilegiu deosebit au avut, de a li se îngădui să fie atît de strîns legați cu Domnul Isus Hristos...

La încheierea celor zece zile, Domnul și-a împlinit făgăduința Sa, printr-o minuantă revărsare a Duhului Său. Pe cînd erau cu toți „cu un cuget

în același loc“ în rugăciune și cereri, veni asupra lor binecuvîntarea făgăduită... Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfînt asupra lor în Ziua Cincizecimii? — vestea cea bună a Mîntuitorului înviat, a fost purtată în întreaga lume cunoscută pe atunci... și în timp ce ei vesteau adevărul așa cum este presonificat în Isus Hristos, inimile celor ce credeau, se supuneau puterii lucrătoare a soliei mîntuirii în Isus Hristos. Biserica primea în sinul ei pe cei credincioși veniți din toate neamurile, din toate punctele cardinale.

Nu în propria lor putere și-au adus la îndeplinire apostolii lucrarea chemării lor, ci în puterea Viului Dumnezeu... Pe temelie ce a fost pusă chiar de Domnul Hristos, apostolii au ridicat biserica lui Dumnezeu. În Sfînta Scriptură figura ridicării unui templu este în mod frecvent folosită, spre a ilustra construirea sau înălțarea bisericii. Zaharia se referă la Domnul Hristos ca fiind „Odrasla... care va zidi Templul Domnului“. El vorbește despre neamuri ca despre cei ce vor veni și vor da ajutor acestei lucrări. „Cei ce sînt departe vor veni, vor lucra la Templul Domnului“, iar Isaia declară că „fiii străinilor vor înălța zidurile tale“.

Scriind despre construirea acestui templu, Petru spune: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“. 1 Petru 2,4-5.

În cariera lumii iudaice și a neamurilor, apostolii au lucrat scoțînd pietre pe care să le pună la temelie. În epistola sa către credincioșii din Efes, apostolul Pavel spune: „Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui

Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul și prin El și voi sin-teți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul". Efes. 2,19-22.

Iar celor din Corint, el le scria: „După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelie și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fin, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia". 1 Cor. 3,10-13.

Apostolii au clădit pe o temelie sigură, pe Stînca Veacurilor. Pe această temelie ei au adus pietre pe care le-au lucrat din cariera lumii. Și nu fără neazuri și greutate au făcut ei acest lucru. Ei au trebuit să ducă o luptă asiduă împotriva bigotismului, a prejudecăților.

În fața tuturor încercărilor, cei credincioși au dus mai departe lucrarea încredințată lor. Și templul viului Dumnezeu... creștea frumos și simetric.

Unul după altul, marea majoritate a celor ce au lucrat la înălțarea acestui edificiu au depus flacăra vieții martirizați. Ștefan a fost omorât cu pietre; Iacob a fost ucis cu sabia; Pavel a fost decapitat; Petru, crucificat cu capul în jos după propria sa dorință; Ioan a fost exilat în Patmos; dar alți slujitori ai lui Dumnezeu au luat locul celor ce au murit și intră după nișă a fost adăugată clădirii. În acest fel, Templul lui Dumnezeu se înălța încet, dar puternic și frumos.

Veacuri de negre persecuții ale evului mediu au urmat stabilirii bisericii creștine, dar niciodată aceasta n-a adus lipsă de bărbați și femei, de slujii-

tori credincioși ai adevărului. Putem privi înapoi prin veacuri și vom vedea pietrele vii din care este compusă, strălucind asemenea unor puternice raze de lumină. În toată veșnicia aceste pietre prețioase vor străluci cu o strălucire mereu crescândă, ca o mărturie a puterii adevărului lui Dumnezeu.

Nu este nimic de care cel păcătos să aibă mai multă nevoie, decât de manifestarea — prin ființa fiecăruia — a iubirii Mântuitorului. Cerul întreg privește asupra credincio-

șilor — bărbați și femei — prin care Dumnezeu să se poată descoperi.

Biserica este mijlocul prin care Dumnezeu prezintă adevărul Său.

Lucrarea glorioasă a mântuirii lui Dumnezeu, întemeiată pe principiile dreptății Sale, „va avea loc prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor“ Zah. 4,6.

C.ADV.

PĂREREA LUI ISUS

DESPRE SINE

V. FLORESCU

Isus a fost divin? A pretins El divinitatea? Și-a pretins pre-existența? Dacă a fost divin, când Și-a dat pentru prima oară seama de aceasta, sau știa din amintirile mai dinainte că era Fiul lui Dumnezeu? A avut sau Și-a pretins El puterile divine atunci când a fost pe pământ? Iată întrebări interesante, dar tot pe atât de importante. Noul Testament dă vreo lumină în privința lor? Spune chiar Hristos ceva în legătură cu ele?

Cu privire la unele întrebări Hristos vorbește clar. Cu privire la altele vorbesc ucenicii Lui. Când rezumăm ce spun cele patru Evanghelii avem o părere lămurită cu privire la poziția lui Hristos. Problema aceasta este ceva mai mult decât una teologică. Dacă Hristos este divin, atunci El poate ajuta și mintui. Dacă nu este divin, nu avem nici o nădejde.

Fără îndoială că Isus pretinse divinitatea. El știa că venise de la Dumnezeu și că se întorcea la Dumnezeu. Ioan 13,3. El avea cunoștință despre existența Sa dinainte de crearea lumii. „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și acia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”. Ioan 17,5,24.

Cînd avu de prima oară cunoștință El despre divinitatea și pre-existența Sa? La această întrebare nu avem un direct răspuns biblic, însă nu vom fi departe de el dacă punem în legătură această lămurită conștiință cu prima vizită pe care o făcu Isus la Templu, pe cînd avea doisprezece ani. La această vîrstă un băiat ebru devenea „un fiu al Legii”, și era de așteptat să ia parte la sărbătorile anuale.

Cînd sosi la Ierusalim, Isus deja cunoștea istoria Templului. El cunoștea ritualul. Fiecare băiat din Izrael era învățat lucrul acesta. Și totuși, cu cît spirit de ardoare luă El seama la înjungherea mielului și la stropirea singelui în jurul altarului! El citise despre aceasta. Auzise pe bătrîni vorbind despre aceasta. Acum vedea cu proprii Săi ochi. Oaia murea chiar înaintea ochilor Săi. El își aminti despre declarația lui Isaia cu privire la servul Domnului, care „ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, n-a deschis gura”. Isa. 53,7. Ce puteau însemna toate acestea?

Că întregul serviciu făcu o profundă impresie asupra Lui știm din faptul că atunci cînd sosi vremea să plece acasă, El era atât de absorbit de cele ce văzuse și auzise încît nu Se alătură grupei cu care plecase părinții Săi, ci zăbovi în Templu. Cînd mai tîrziu părinții Lui. îl găsiră și cu duloșie îl mus-

trară că le pricinuiseră această su-părare, El dădu un răspuns de o nespusă însemnătate: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu”? Luca 2,49.

Neîndoios aceste cuvinte marchează deplina conștiință în viața lui Isus a misiunii Sale divine. Părinții nu înțeleseră ce vrea să spună El, cu toate că auziră cuvintele. Luca 2,50. Ei erau încredințați că aci era cuprins ceva mai mult decît se arătă pe deasupra. Isus era socotit drept fiul lui Iosif, însă iată că El amintește pe altcineva drept Tatăl Său. Oare dezlăui El taina obirșiei Sale? Își dădea El seama că Dumnezeu era Tatăl Său? Nu pare a fi o altă concluzie care să se potrivească faptelor. Taina misiunii Sale l-a fost descoperită. El începu să înțeleagă care era lucrarea victii Sale.

De abia tîrziu, în lucrarea Sa. Hristos vesti lumii că El era Fiul lui Dumnezeu. Deși au fost ocazii cînd El nu ascunsese faptul divinității Sale, totuși „a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul”. Mat. 18,20

Lucrul acesta ar putea părea curios pentru unii. S-ar socoti că Hristos ar fi trebuit să fie preocupat și dispus ca să dea în știre tuturor că era Isus, Hristosul. De ce spuse ucenicilor, de ce-i însărcină să nu spună aceasta nimănui?

Motivul este raportat în capitolul șaisprezece din Evanghelia după Matei. Hristos avu o cale mai bună, ce urma să aducă rezultate mai bune și mai sigure.

Isus alese doisprezece bărbați spre a fi cu El și a-L urma oriunde mergea. Aceștia erau oameni obișnuiți, luați de pe umilele drumuri ale vieții. Intenția Lui era ca ei să ducă mai departe lucrarea Sa, după ce nu va mai fi cu ei. De aceea era necesar ca ei să-i cunoască metodele Sale de lucru, și încă, să-l cunoască pe El. El dorea ca ei să întemeieze atât de puternic credința în El încît nimic să n-o poată clătina vreodată.

Unul din lucrurile principale pe care dorea El să le cunoască ei era faptul divinității Sale. Nu un simplu om putea fi mintuitorul

cuiva asemenea lui. Prerogativa aceasta este păstrată Trimisului lui Dumnezeu. Cum putea Hristos să convingă pe ucenicii Săi despre caracterul Său divin? Fără îndoială, ar fi putut să le spună deschis. Aceasta ar fi fost cea mai simplă și mai directă cale, dar n-ar fi fost și cea mai bună. Dacă El, fără să-și declare divinitatea, ar fi putut trăi cu ei zi de zi, și prin viața Sa să-i convingă de faptul că era divin, El le-ar fi statornicit credința pe o temelie ce n-ar fi putut fi clătinită ușor. Metoda aceasta avea să ceară un timp mai îndelung, însă urma să fie mai cu efect în fiecare privință. Ei aveau să se convingă, nu prin cele spuse de El, ci prin ceea ce ei văzuse și experimentase.

Dar aceasta nu avea să fie o sarcină ușoară. Una este să te întâlnești cu o grupă de oameni, odată, cândva; un alt lucru însă este să trăiești cu oamenii zi de zi. Este cu puțință să dai o înfățișare bună, odată pe săptămână; un alt lucru este să fii sub observație, douăzeci și patru de ore dintr-o zi. Cineva poate apărea a fi un bun creștin pe nici un alt motiv decât acela că nu se cunoaște prea mult despre el; însă dacă trăiește, mănincă, muncește și doarme laolaltă cu alții, în scurt timp se va da pe față adevăratul lui caracter.

În cămin se dezvăluie acest caracter. Acolo urmează a fi judecată adevărata demnitate a cuiva. Dacă cineva se bucură de încrederea celor ai lui, dacă ei sint convingși de creștinismul lui, totul este în ordine. Dar oricât de bună ar putea fi reputația cuiva, dacă cei care sint în intima lui apropiere — soția, copiii, oamenii de serviciu — nu sint pătrunși de viața lui, el n-a înfăptuit prea mult. În cămin este cîntărit omul. Dacă se poartă bine cu cei ai lui, atunci te poți bizui pe creștinismul lui. Dacă nu se poartă bine în cămin, toată aclamația lumii nu valorează nimic.

Hristos alege calea cea mai grea, dar fără îndoială și cea mai bună. El alege un drum mai anevoios decât chiar acela de a fi bun în familie unde se găsesc cei dispuși să sacrifice totul numai ca unul dintre ei să prospere. Hristos alege doispzece oameni, în genere oameni cu munci din greu, și le spuse să-L urmeze.

Cei care stau departe de cămin o vreme îndelungată, nu sint ușor de condus. Totul îi „împunge”, nervositatea este ceva obișnuit, și nu trebuie decât puțin ca să izbucnească o criză. Se dezvoltă instinctul de criticare, și relațiile sint încordate. Este necesar mult tact și multă înțelepciune pentru evitarea unui conflict.

Sub asemenea condiții își făcu Hristos experiența. Planul era ca să trăiască împreună cu cei doispzece timp de un an sau doi, să nu le spună nimic despre divi-

nitatea Sa, și la sfîrșitul perioadei să se asigure de reacția lor. El trebuia să-și asigure o sinceră prețuire, deoarece ei nu erau dintre aceia ce puteau fi ușor înșelați, și nu le era de nici un folos să le spună altceva decât adevărul. Mai mult încă, în timpul celor doi ani probabil că ei s-ar fi găsit în situația de a constata vreo greșeală în ceva față de care se putea să aducă vreo vină. Hotărîrea lor nu avea să incline spre latura îndurării.

În cele din urmă Hristos socoti că sosise vremea ca El să afle în ce fel îl prețuiau. El nu le ceru în mod direct să-I spună care le era părerea cu privire la lucrarea Lui, ci se referi la acest subiect în chip indirect. Raportul spune: „Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebă pe ucenicii Săi: Cine zice oamenii că sint Eu, Fiul omului?” Mat. 16,13.

La aceasta ei răspunseră: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții — Ieremia, sau unul din prooroci”. Vers. 14.

După aceea El puse întrebarea supremă, de al cărei răspuns avea să depindă în mare măsură lucrarea Sa: „Dar voi, cine ziceți că sint?” Fără ezitare „Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: Tu ești

Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Vers. 15, 16

Acesta era singurul răspuns satisfăcător. Pentru Hristos nu ar fi fost îndestulător să-i impresioneze ca un mare învățător. Era absolut necesar ca ei să fie convingși de divinitatea Sa. Și ei fură convingși de aceasta. Din trăirea cu El ei se convinseseră pe deplin că El nu era un simplu om. Ei trăise cu El, și ei știa că viața Lui corespondea cu ceea ce predica. Nimeni nu putea să le smulgă asigurarea ce o dobîndiseră ca urmare a întemeii zilnice legături a lor cu El. Ei știa. Ei trăiseră cu El.

Hristos era deplin conștient că era Fiul lui Dumnezeu. El știa „că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mîini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce”. Ioan 13,3. Avînd această conștiență, El „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins”. Vers. 4,5.

Minunatul contrast înfățișat aici nu ar trebui să ne scape din atenție. Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu. Omagiul din partea ingeri-

lor l se cuvenea de drept. El fusese cu Tatăl din vremile veșniciei. El a fost Creatorul și Susținătorul universului. El a venit pe pământ spre a termina lucrarea ce-l fusese îndelungată tortură și o moarte rușinoasă. S-au găsit unii, ca Petru, care fură gata să-L sfătuiască că nu trebuie să îngăduie a se întâmpla așa ceva. Mat. 16,21-23. Au fost unii care fură gata să-L facă rege. Ioan 6,15.

Cu câteva zile înaintea evenimentelor raportate în capitolul treisprezece din Ioan, Isus își făcu intrarea triumfală în Ierusalim. Oamenii îl proclamară ca rege; și-au aruncat veșmintele înaintea Lui ca El să meargă călare peste ele, și întreaga cetate îl aclama drept liberatorul ce urma să vină. Ucenicii, care fusese dezamăgiți din pricină că Isus nu profitase de ocazia că simpatia populară era în favoarea Sa, fură mult încurajați de întâmplările zilelor din urmă. Când Isus îi strînse laolaltă într-o întinire aparte, ei erau siguri că sosise timpul ca El să Se proclame rege. Ei gîndeau că sosise vremea cînd El va primi cununa ce-l fusese oferită și împreună cu cununa și spada.

Isus știa ce era în mîntea lor. El știa că între ei era ceartă cu privire la cine să fie cel mai mare. În deplină cunoștință de origina Sa divină, El Se sculă de la masă și luă — nu sabia, nici sceptru, nici cununa — ci un ștergar. Minunați-vă ceruri! Înarmurește-te pământ! Regele universului Se plecă să ia un ștergar, simbolul slujirii și al umilinței, și începu să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul.

Să reamintim că Isus făcu aceasta în deplină cunoștință de origina Sa divină. El știa de unde venise și unde mergea. Neîndoios, acest act ne este raportat spre a ne arăta cine era Isus, sau spre a înțelege și mai bine condescendența și umilința Sa. El era pe deplin conștient de origina Sa. În să aceasta nu-L împiedică să ia locul unui umil serv, săvîrșind pentru cei al căror Domn era, umilul și de rînd serviciul de a le spăla picioarele. El „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și-a luat chip de rob”. Filip 2,7.

Isus știa ce-L aștepta la capătul lucrării, însă doar în ultima parte a lucrării Sale începu El să vorbească lămurit despre viitorul Său. „De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrînilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorît, și că a treia zi are să învieze”. Mat. 16,21.

N-ar fi fost bine ca Isus să spună ucenicilor de la început că El avea să moară pe Golgota. Ei n-ar fi înțeles aceasta. Chiar acum, ei nu erau pregătiți pentru acest adevăr, cînd Isus li-l rosti. Însă a

fost necesar ca ei să știe, și nu era timp de pierdut, deoarece evenimentul se apropia. Nu după mult timp ei urma să vadă împalmirea, și trebuiau să fie pregătiți pentru acest lucru. Deci Isus li-l spuse.

Isus nu numai cunoștea că avea să moară. El înțelegea însemnătatea morții Sale și ce avea să săvîrșască ea. „Căci Fiul omului n-a venit ca să l se slujească, ci El să slujească, și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți”. Marcu 10,45. S-a făcut multa discuție cu privire la exactul înțeles al cuvîntului „răscumpărare”, dar fără îndoială că Isus a socotit moartea Sa ca avînd o semnificație mintuitoare, și să alcătuiască un mijloc de mîntuire a multora. Astfel Isus crezu că moartea Sa era înlocuitoare.

Isus nu avea doar cunoștință despre moartea Sa, ci și despre învierea Sa. El spuse ucenicilor Săi că „Fiul omului trebuie să patimească mult, să fie tăgăduit de bătrîni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorît, și după trei zile să învieze”. Marcu 8,31. El învăța că învierea nu-L cuprindea doar pe El, ci și pe urmașii Săi. „Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul vieții, pînă în ziua cînd îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu”. Marcu 14,25.

Hristos n-avea nici o îndoială cu privire la misiunea Sa. „Eu știu de unde am venit și unde Mă duc”, spuse El. Ioan 8, 14. El știa precis ce putea face și ce nu trebuia să facă, și nu ezita. Dacă cineva avea nevoie de iertare, El îi dădea asigurarea iertării păcatelor, și da ocazie oamenilor să știe „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele”. Mat. 9,6.

Una din primele fapte din lucrarea lui Isus a fost curățirea Templului. El găsi pe schimbătorii de bani făcîndu-și negoțul în sfintele pridvoare, și pe cei ce vindeau boi, oi și turturele. Imediat El îi izgoni. Ioan 2,13-17.

Potrivit celor relatate de Matei, fapta aceasta fu repetată către încheierea lucrării lui Isus. Matei 21,12-14. La data aceasta El la fel rosti aspra învinuire că Templul, în loc să fie o casă de rugăciune, ajunsese o peșteră de tilhari.

În Isus găsim înfățișate trăsături în aparență contradictorii. El știa că vine de la Dumnezeu și că era divîn, și totuși era umil. El era umil și smerit cu inima; totuși El luă biciul și izgoni pe unii din Templu. El era fără de păcat și iubea pe păcătoși. El știa că-L aștepta crucea; totuși era voios și îndemna pe ucenici să fie la fel. El era modest; totuși acuză pe conducătorii lui Izrael. Cum putea fi prețuită o asemenea Persoană?

Singura explicație este că Isus este o adevărat Fiul lui Dumnezeu. Nici unei alte ipoteze nu i se

poate atribui faptele vieții Lui. Și pentru creștin această explicație este îndestulătoare.

Marea întrebare care privește pe fiecare făptură omenească este în ce legătură se va găsi el față de acest Fiul al lui Dumnezeu și Fiul al omului. Dacă Isus are putere pe pământ să ierte păcate, se cade să cunoaștem sub ce condiții putem primi iertarea. Dacă toată puterea este dată în mîinile Sale, este important să fim în legătură cu această putere. Mat. 28,18. Dacă această putere include și dăruirea vieții veșnice, revine de o importanță și mai mare să păstrăm o strînsă legătură cu izvorul vieții. Ioan 17,2. Dacă orice judecată a fost încredințată Fiului, inclusiv executarea judecății, este bine a ne împrieteni cu Judecătorul înainte de a ne veni cazul nostru. Ioan 5,22,27. Din orice punct de vedere am privi, este spre binele nostru să cunoaștem atît pe Hristos cit și pe Tatăl, a căror cunoaștere înseamnă viață veșnică. Ioan 17,3.

Deși nu ne este dat nouă a face diferențierea între persoanele Dumnezeirii, în unele privințe Fiul este mai aproape de noi decît Tatăl sau Spiritul Sfînt. El deveni om. Întruparea Sa n-a fost doar o manifestare vremelnică; căci în veacurile ce vor urma Isus va continua să fie Unul dintre noi și să fie atît om cît și Dumnezeu. Mîntea omenească nu poate cuprinde aceasta, dar deși este dincolo de puterea noastră de cuprindere, totuși, într-o oarecare măsură putem aprecia însemnătatea ei.

Ce bucurie este, și ce bucurie va fi în veacurile ce vor urma, să știm că avem un Dumnezeu care este și om, și care întru totul înțelege toate cele în legătură cu noi, care personal a experimentat simțămintele care ne cuprind! Hristos n-ar fi înțeles firea omenească dacă n-ar fi devenit unu ca noi; dar ce mingișiere este să știm că în Ceruri este Cineva care este mișcat de sentimentele slăbiciunilor noastre, și care poate spune atunci cînd venim la El: „Scumpul meu, te înțeleg pe deplin. Eu am trecut prin aceleași încercări și frămîntări de care ai tu parte acum. Încrede-te în Mine. Eu am exact rezolvarea de care ai nevoie”. Oare unul din scopurile principale ale întrupării nu este ca noi să avem simțămîntul siguranței și al cunoașterii îndepărate a lui Dumnezeu, lucruri ce nu le-am fi putut avea altcum?

ZORI DE ZI

*E noapte ; dar spre răsărit
Parc-o fereastră se deschide
Treptat, ca limba unui ceas,
Și-ncet, zenitul îl aprinde.*

*O picătură de carmin
Fîlată-n prag de orizonturi
Se-ntinde-ncendiînd acum
Avea-ndepărtate fronturi.*

*E liniște de nefiresc ;
Pe cînd, din vîlul nopții sure
Totul apare ca din basm
In fața dimineții pure.*

*Intii, o pasăre-a țîșnit
Din aripi foșnet dînd spre zare,
Vestînd prin glasu-i ascuțit
O nouă zi ; a cîta oare ?*

*Curînd din somnu-le trezit
Pornește tot ce-i viu sub soare
(Plinînd atavicul instinct)
A existenței căutare.*

*Și-așa mereu, de mii de ani
Pendul de zbucium și odihnă.
Dar firea-ntreagă va dori
Intodeauna spre lumină.*

I. Ghircoiaș

Curierul
ADVENTIST